

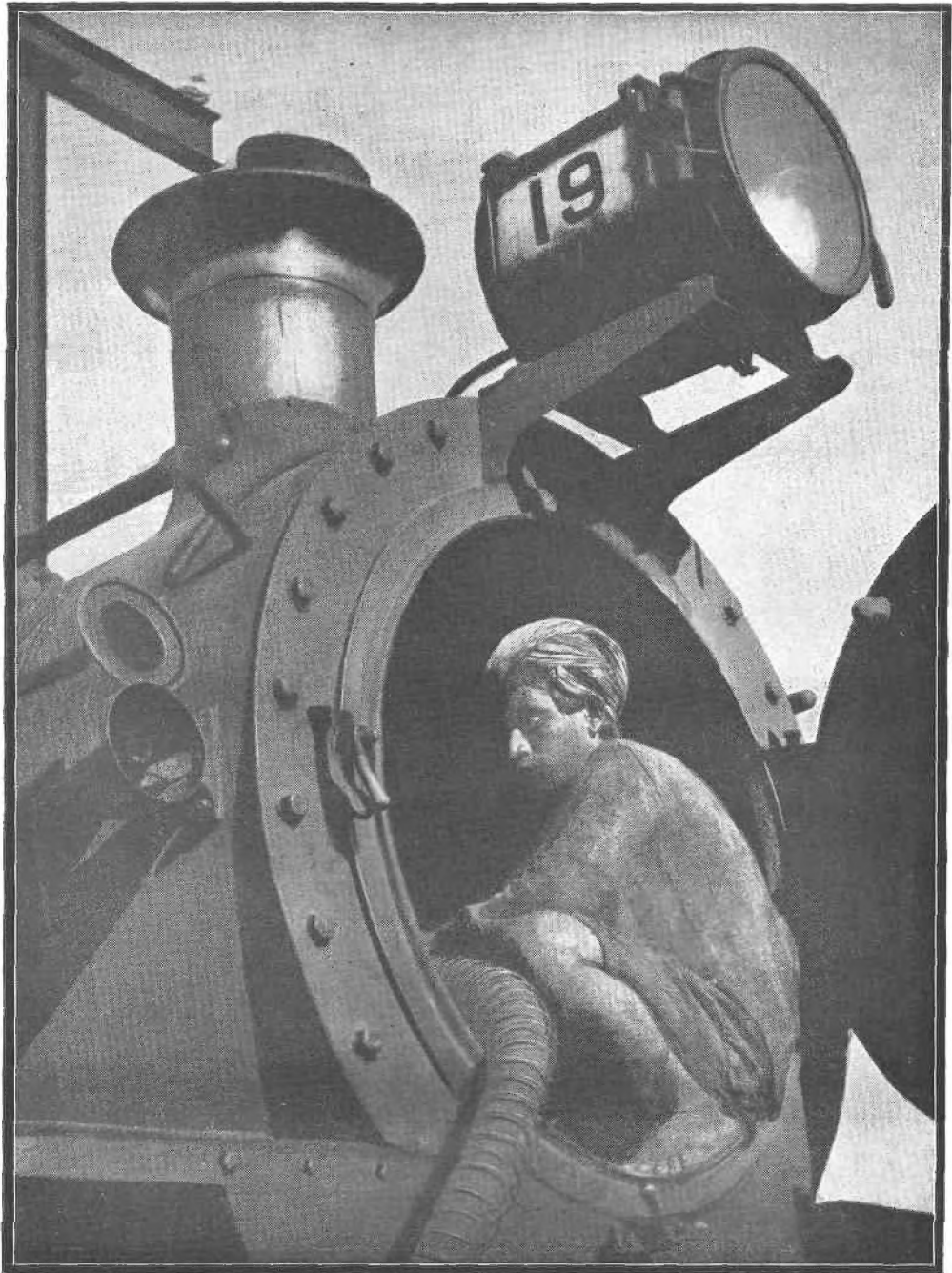
చందమామ

పరిశుభ్రత మానవత్వం

1st July '53

6

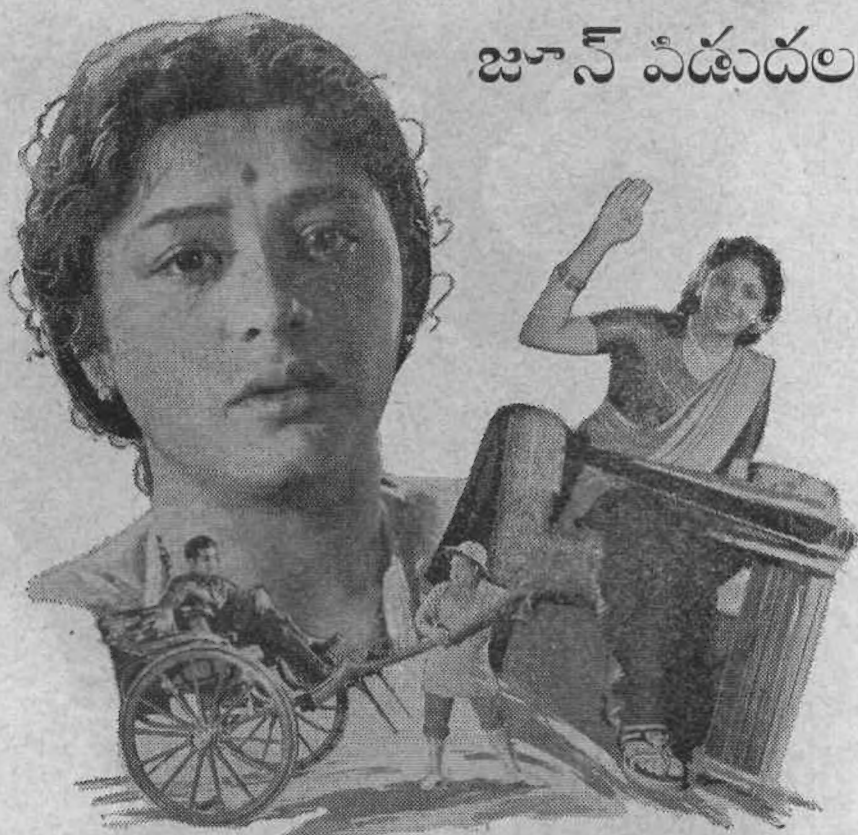

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

'పై స్టూ'

వంపినవారు :
బి. పి. విశ్వకుమార్ - వాల్తేరు

జూన్ ఏడుదల!

హక్కిరాజు వారి...

ఒకే తల్లి పిల్లలు

చమ్రయా రివిజు

BHARAT
STUDIO

ఈ సంచికలో కథలు వింతలు - విశేషాలు

సమ్మికగల బానిస (గేయం)	10
కోటలో కుక్కలు (జాతకకథ)	12
శబ్దవేధి (సిరియల్)	17
పెద్దవాళ్ళతో పని	25
శాంతిదేవత	29
సుందరమూర్తి	33
కాగితపుపాత్రతో నీళ్లు కాచటం	38
నేను మూర్ఖుణ్ణి	39
కల్లముట్టడి	44
విలువ లేని పుణ్యం	50
తేనెటీగలు ఎందుకు	
కుట్టుతాయి ?	56
చీనాదేశపు చిత్రాలు	57

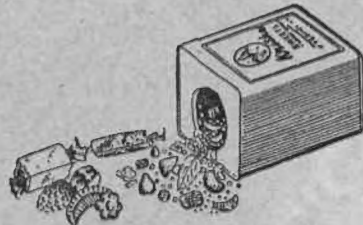

ఇవన్నీ గాక బదులుచెప్ప - తెమ్మిది
మాహాత్మ్యం - పైపు చిత్రాలు -
ఒంటి గీత బొమ్మ - ఫోటోశీరిక
వ్యాఖ్యలపొటీ మొదలైన మరి ఎన్నో
ఆకర్షణలు

బలే మంచి జట్టు

ఎన్నడైనా శ్రేష్ఠతగల
స్వీట్సు

మా స్వంత పంచదార ఫ్యాక్టరీలో
ఉత్పత్తియగు శుద్ధమైన చెబుకు
చక్కరతో చేయబడినవి.

కే. సి. పి. వారి

కృష్ణ

విప్లవ మెంట్లు

డి. కే. సి. పి. లిమిటెడ్,

పుయ్యూరు, కృష్ణా జిల్లా.

0861-2-264-00

భరణి వారి

చండీరాణి

భానుమతి

రామారావు...రంగారావు...రేలంగి

Studio... BHARANI

డైరెక్టర్... భానుమతి + + + నిర్మాత... రామకృష్ణ

డిస్ట్రిబ్యూటర్లు :- ఆంధ్ర, సీదెడ్ : సవయ్యగ ఫిలిమ్స్, విజయవాడ

మైసూరు : విజయ టాకీ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్, బెంగళూరు

నైజాం : ది ఆల్ ఇండియా ఫిలిం కార్పొరేషన్, సికింద్రాబాద్

ఆరోగ్యప్రదాయిని

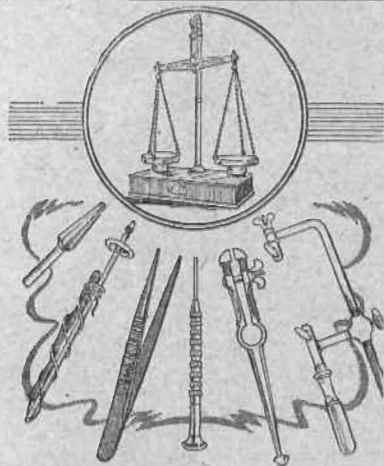
జీవామృతము బాడుబవలన బలహీనదేహములకు బలమును, దుర్బల పీచ్యులకు పటుత్వమును, నిద్రాహీనులకు సుఖ నిద్రయు, సరముల ప్రోగుకు కండపుష్టియు, మందకొడిగనుండువారికి ఉల్లాసమును, జ్ఞాపకహీనులకు జ్ఞాపకశక్తియు, రక్తహీనులకు రక్త రక్తమును, జీర్ణశక్తిరేనివారికి జీర్ణశక్తియు, పారిపోయినవారికి శ్రేణియును, మొదలగు అసంఖ్యాకములైన సుగుణములు యెన్నియో గలుగును. శ్రీ-పురుషులెల్లరు పయోదేధములేక ఎల్లకాలములందు సేవింప దగిన దివ్యమైన టానిక్.

జీవామృతం

కండపుష్టికి, బవసత్వములకు.

అ యు ర్వే దా శ్ర మం తి మి ట్ డ్,

మ ద రా సు - 17.

బంగారు, వెండి సగలు చేయు అన్నిరకముల పనిముట్లు దొరుకును.

పి. శేషాచలం & బ్రదర్స్

26. నేతాజీసుభాసు రోడ్డు, మద్రాసు-1

తమిళంలో కూడా “కి సి మా”

జులై నుండి వెలువడుతుంది

విడిప్రతి : సాలుచందా :

0-8-0 ★ 6-0-0

వివరాలకు :

చందమామ పబ్లికేషన్స్

వడపల్లెని :: మద్రాసు - 26.

సాసైటీ పిక్చర్స్ వారి ప్రపంచం

అపూర్వమైన కథ

అమోఘమైన కళ

శ్రావ్యమైన

సంగీతం

సినిమా ప్రపంచంలో
ఒక నూతన ప్రయత్నం.

UMA's Bangles.

“ఉమా” గాజులు బంగారపు గొట్టములో తోహపు కట్టిని తొడగి అతికించి తయారుచేయబడినవి.

ఇవి గిల్లునగలు కావు.

“ఉమా” బ్రేడ్ మార్కు అనగా బంగారపు రేకు కవరింగు చేసిన గ్యారంటీ నగలు. ఇవి అనేక సంవత్సరములు మన్నికగా యుండును.

ఉమా 1071 మిరియం గాజులు, 285 పంకిగాజులు, 201 డయమన్ గాజులు ధరలు వివరములు.

2-0" ఇంచీ సైజు జత 1 కి రు. 8-0-0

2-2" ఇంచీ సైజు జత 1 కి రు. 8-8-0

2-4" ఇంచీ సైజు జత 1 కి రు. 9-0-0

సాధారణ ఓ. పి. పార్సీలు ఛార్జీ

రు. 1-4-0 అదనము

క్యాటలాగు కోరినవారికి ఉచితముగా పంపబడును.

ఉమా గోల్డు కవరింగు
వర్క్సు

ఉమా మహల్ :: మచిలీపట్నం

తంత్రివిలాసము ‘ఉమా’

టెలిఫోను నెం. 120

డోంగ్రేగారి

బాలామృతం

బలహీనమైన బిడ్డలకు పుష్టినిచ్చి, పండ్లు మొలిచేటప్పుడు అయ్యే విరేచనములు నిలిపి, బలమును ఆరోగ్యము నిచ్చును.

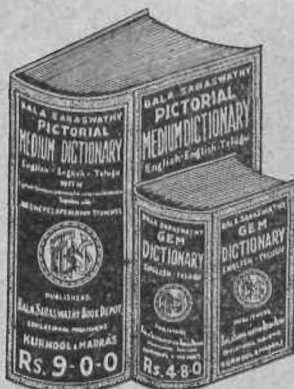
K. T. Dongre & Co., BOMBAY-4

చందాదారులకు మనవి

పైనెల చందమామ యీనెల చివరి వారంలో పాస్తు అవుతవి. నకాలంలో అందనివారు, వారి పాష్టాఫీసులో ఫిర్యాదు చేస్తూ పై నెల పదోతేదీలోగా మాకు తెలియపర్చ గోరుతాము. ఆ పైబడువచ్చు కంప్లైట్లు గతనెలలో చేరలేదనే కంప్లైట్లు గమనించబడవు

మేనేజరు

మిడియమ్ డిక్షనరీ
Balasaraswathi Pictorial Medium Dictionary
ENGLISH - ENGLISH : TELUGU WITH

English Synonyms, Antonyms, Definitions and Illustrations
 TOGETHER WITH
 An Encyclopedia for Students

విద్యార్థులారా :

మా డిక్షనరీ విద్యార్థులకు-విజ్ఞానవేత్తలకు నిత్యం వారు చేసే విద్యా వ్యాసం గంలో ఎంతో ఉపయోగపడుతోంది. వేనకువేల దీనివల్ల నేడు లాభపడుతున్నారు. విజ్ఞానం కావాలని, అంగభాషలో పరిశ్రమ చేయాలని అనుకొనేవారందరికి చేదోడు వాదోడుగా వుండి, మీకా భాషలో శక్తిసామర్థ్యాలు తక్కువగావున్న లోపాన్ని తీర్చ గలదు. ఇందులో మీకు అవసరమైనట్టి పదాలన్నింటిని కూర్చి సరిక్రొత్త పద్ధతిలో (English to English and Telugu and English synonyms, Anthonyms, Definitions and Illustrations together with an Encyclopedia for students) చేర్చి అందము చందము లాొ కేట్లుగా ముద్రించినాము.

విద్యకు - విజ్ఞానానికి పరిక్షలో విజయానికి మీకు ఈ డిక్షనరీ ఎంతైనా లోభదగలదని హామీ యిస్తున్నాము. పూర్తి క్యాలికోవైండు మీడియం డిక్షనరీ ధర రు. 9-0-0. శం డిక్షనరీ ధర రు. 4-8-0. తక్కువ వెల! ఎక్కువ విలువ!! అవకాశాన్ని తారవిడుచుకోకుండా జాగ్రత్తపడాలని మిమ్మల్ని ప్రత్యేకంగా కోరుతున్నాము.

హిగ్గిన్ బాధమ్మ బుక్ స్టాలలలో దొరుకును.

బాలసరస్వతి బుక్ డిపో, పోస్టు బాక్సు నెం. 3 కర్నూలు & మద్రాసు 1.

పాఠకులకు శుభవార్త!

'చందమామ' లో సీరియల్ గా ప్రచురించిన అత్యుత్తమ కథ

“ఐదు ప్రశ్నలు”

పుస్తకరూపంగా వెలువడుతుంది

ముచ్చటైన ముద్రణ, ఆకర్షణీయమైన ముఖచిత్రం

48 పేజీలు :: వెల 6 అణాలు.

కావలసిన ప్రతులకు విజయంలూ మామూలు కమీషన్ మీసహాయించుకుని ప్రేకం పంపాలి. విడిగా కావలసినవారు ఎనిమిదణాలు మనియార్డరుగాని పోస్టల్ ఆర్డరుగాని పంపవచ్చును.

పుస్తక విక్రేతలకు మంచి కమీషన్

వివరాంకు వెంటనే వ్రాయండి:

చందమామ పబ్లికేషన్స్

వడపళని :: మదరాసు - 26.

నమ్మక !

...

అత్యుత్తమమైన టాయిలెట్ నబ్బులో
ఏమేమి మీరు కావలెనంటారో, అవన్నీ
మైసూరు శాండల్ నబ్బులో
కలవని నమ్మకముగా చెప్పగలము

ప్రతిచోట దొరుకును

గవర్నమెంటు సోప్ ఫ్యాక్టరీ బెంగుళూరు

ఆంధ్ర ఇన్నూరెన్సు కంపెనీ, లిమిటెడ్.

ప్రధాన కార్యాలయం—మచిలీపట్నం

27 సంవత్సరములు అకుంతిత డిక్షితో సేవజేయుచూ ముందడుగు వేయుచున్న భీమాసంస్థ
బోనస్సు సాలుకు 1000 క రు. 9 లు.

1953 మా వ్యూలుయేషను సంవత్సరము

అమలురోపున్న భీమా మొత్తము	రు. 10 కోట్లకు మించినవి
మొత్తపు ఆస్తులు	రు. 2 కోట్లకు మించినవి
సోలీనా ఆదాయము మొత్తము	రు. 80 లక్షలకు మించినవి

ప్రాజ భీమాకోటలు

అగ్ని, ప్రమాదము, మోటారు, నౌక, మొదలైన ఇతర భీమా
వ్యాపారము గూడ జయప్రదముగా నిర్వహింపబడుచున్నది.

మా ఆస్తిమలు :

మద్రాసు, బొంబాయి, కలకత్తా, నాగపూర్, బెంగుళూర్, బెల్గాం, అనంతపూర్,
శికింద్రాబాద్, వరంగల్, బర్హంపూర్, ఎర్నాకులం, బెజవాడ, రాజమండ్రి,
గుంటూరు, జెంషెడ్పూర్, విశాఖపట్నం, మంగళూరు, చిబ్రుగర్, (అస్సాం)
పాట్నా, అలహాబాద్, అహమ్మదాబాద్, ఢిల్లీ, వగైరా.

చందమామ

సంపాదకుడు :
'చక్ర పాణి'

గత సంచికలో ప్రారంభించిన టైప్‌రైటింగ్ చిత్రంచూచి, అన్ని ప్రాంతాలనుండి పాఠకులు కృషిచేసి చక్కటి చిత్రాలు పంపుతున్నారు. ఇది సంతోషదాయకమైన విషయం. రెండు కారణాల వల్ల ఈ నెలనుండి 'ఫాటోగ్రీక పోటీ'కి 'కూపన్' పద్ధతి నిలిపివేయవలసి వచ్చింది. మొదటిది: 'అందమైన చందమామ సంచికను చించటానికి మాకు మనస్కరించటంలేదు' అని పాఠకులు చిర కాలంనుండి వ్రాస్తున్నారు. రెండవ కారణం: మూడు కానుకలు బదులు రెండేసి అవాలు కవర్ల కోసం వెచ్చించి, చాలామంది అసవసరమైన కర్చుకు పొల్పుతున్నారు. ఈ కారణాలవల్ల, ఇటుపైనుండి గ్రీకలు పంపటానికి మామూలు పాస్టర్లకంటే ఉపయోగించవలసినదిగా కొలిపున్నాము.

సంపుటి : జూలై 1953 : సంచిక

నమ్మిక గల బానిస

అసగనగా ఒక నవాబువద్దను
ఉండే వాడెక సిగ్గో బానిస.
నిడలాగ అతడు తన ప్రభువుకు
ప్రక్కన ఉండేవాడు అహర్నిశ.
ఒకరోజున అడిగారు నవాబును
ఎవరో 'అతడంటే మీకెందుకు
అంత ఇష్ట'మని. చెప్పాడప్పుడు
చిన్న కథొక్కటి నవాబు వారికి:

'నేనొక రోజున నా బలగంతో
బాటన పోతున్నా. ఒకచోటున
పడినది నేలను ముక్తాపేటిక,
నిలచా రందరు తత్తరపాటున.

ముత్యాలన్నీ చెదరి రాలినవి
ధూళిని దూరంగా; నే నన్నా—
'ఎవ్వరెరుకున్నవి వారివి ఇక
వడి ఏరుకోవచ్చు ఎవరన్నా.'

ఈ పలుకులు విన్నంతట ఎక్కడి
వారక్కడనే పరుగెత్తారు.
ఒక్కరు మిగలలేదు నాప్రక్కన.
అశలేని వారెవరుంటారు ?

ఈ బానిసమాత్రం శిలలాగా
కదలలేదు నా సన్నిధినుంచి.
నే నన్నా—'ఏంకావాలి'యీ
నీ కింకా, ముత్యాలను మించి.'

అతడన్నాడు—'నాకు ఓ దేవా;
మీ సమ్మికకన్నా వేరొద్దు.
ప్రభువిచ్చిన కానుకల మోజులో
ప్రభువును మరచిపోవటం కద్దు.'

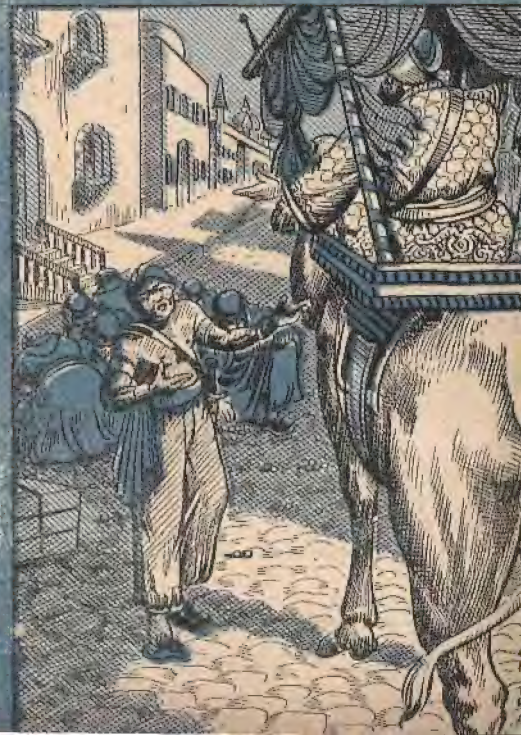
అతడిచ్చిన జవాబు విని మనసున
నాకు కలిగినది ఎంతో మోదం.
ఇట్టి సేవకులు కలిగిన ప్రభువుకు
రాదెన్నడునూ ఎట్టి ప్రమాదం.

కవచం:
బైరాగి

సేవకులది ఏముంది, ధనంతో
కొనవచ్చును మరి పందరినైనా.
నిష్కల్మష హృదయాల భక్తిమటు
కెవరూ కొనలే రావంతైనా."

అని సవాబు చెప్పిన కథ విసగా
కలిగిం చాశ్చర్యం అందరికి.
అతడు నల్లగా మురికై ఉన్నా
మక్కువగానే ఉందందరికి.

కోటలో కుక్కలు

బ్రహ్మదత్తుడు కాశీరాజ్యాన్ని పరిపాలన చేసే కాలంలో ఒకప్పుడు బోధిసత్వుడు రుద్రభూమిలో శునకంగా జన్మించి, పందలకొలది కుక్కలు గల ఒక పెద్ద మందకు పెద్దగా ఉంటావచ్చాడు.

ఒక రోజున రాజు, మేలుబాతి తెల్లటి గుర్రాలను పూన్చిన తన అందాలగుర్రపు సారటు మీద విహారంకొనమని వెళ్ళి, సూర్యాస్తమయం అయేసరికల్లా మళ్ళీ కోటకు చేరుకొన్నాడు.

చేరుకొన్నతరువాత, గుర్రపుసారటును పెరట్లో విప్పి వదిలేశారు పరిచారకులు. ఆ రాత్రి పెద్ద వర్షంకురిసి, సారటు పూర్తిగా తడిసిపోయింది. పైగా, రాజుగారి కుక్కలు మేడదిగివచ్చి, సారటుకు ఉండే తోలు సామగ్రి సంతటినీ కొరికి ముక్కలుచేసినై.

మరునాడు పరిచారకులు రాజుపద్దకు పోయి, "ప్రభూ!—కుక్కలు పచ్చి మన

సారటు బండి సామగ్రిసంతటినీ కొరికి పోగులుపెట్టినై" అని ఫిర్యాదు చేశారు.

ఈ మాట విసటంతోనే రాజుకు కుక్కల మీద కోపంవచ్చింది. "వెధవ కుక్కలు, కంటబడిన కుక్కనల్లా పట్టి చంపేయండి" అని ఆజ్ఞయిచ్చాడు.

రాజు ఇలా ఆజ్ఞ ఇవ్వగానే రాజ్యంలో కుక్కలవధ ప్రారంభమయింది. కంట బడిన కుక్కనల్లా రాజుగారి తలారివాళ్ళు పట్టి చంపుతూవచ్చారు.

ఈ గొడవ ఎక్కువకాగానే, రాజ్యంలో కుక్కలన్నీ కలిసి బోధిసత్వుడు వుండే రుద్రభూమికి వెళ్ళినై.

"ఏమిటి? మీరందరూ ఎందుకిలా వరుగెత్తుకువచ్చారు?" అని అడిగాడు బోధిసత్వుడు ఆత్రంగా.

"వీలికా! ఇంకేముంది? మనబాతిని నాశనంచేసే ముసలం పుట్టిందివ్వుడు.

రాజుగారి గుర్రపుసారటుమీది తోలు
ముక్కలను ఏవో కుక్కలు కొరికివేశాయట.
ఈ మాట తెలియగానే ప్రభువులు మండి
పడి, కుక్కజాతినే కంట పడకుండా
నిర్మూలం చేయమని ఆజ్ఞ యిచ్చారట!”
అని విన్నవించుకున్నాయి, ఆ కుక్కలు.

అప్పుడు బోధిసత్వుడు ఇలా తలచాడు:
“బయటనుండే కుక్కలు కొటలోపలికి
వెళ్లటానికి ఎంతమాత్రమూ సాధ్యపడదు.
ఏమీ అంటే—అహారాత్రాలు పారావాళ్లు
కావలకాస్తున్నేవుంటారు. కనుక, యిది
కొటలో వుండే కుక్కలు చేసిన పనేకాని,
వేరేమికాదు. ఈ మాట నిజం. పోతే—
నేరంచేసిన కుక్కలు బాగానే వున్నాయి;
ఏపాపం యెరుగని నా కుక్కలు నిష్కార
భంగా బలి కావలసివచ్చింది. ఇలా ఊరు
కుంటే ఎలాగ? నేరంచేసిన కుక్కలు
ఏవో కనుక్కొని, రాజుకు పట్టి యిచ్చి,
నా కుక్కలను నేను రక్షించుకోవటం
పాడికదా!”

ఇలా తలచి బోధిసత్వుడు తన
కుక్కలతో “మీరేమీ భయపడకండి.
మిమ్మల్ని రక్షించే భారం నాది. నేను
రాజువద్దకు పోయిపస్తా. నేను వచ్చేవరకు

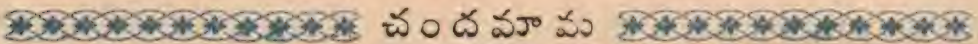

మీరిక్కడనే వుండండి!” అని చెప్పి
సముదాయించాడు.

సముదాయించి బోధిసత్వుడు, తన మన
సులో. “ధర్మం జయించుగాక! రాజు
న్యాయం పాలించుగాక!” అని అను
కొంటూ, బయల్దేరాడు. అలా కొటకు వెళ్లి
తున్న ఆ కుక్కను చూచి రాజభటు
లెవ్వరూ ఒక్క రాయి ఐనా దానిమీద
విసరలేదు. కోపగించుకొనూలేదు.

అక్కడ—

కంటబడిన కుక్కలన్నిటని చంపమని
ఆజ్ఞ ఇస్తూనే, రాజు పచ్చి దర్బారులో

న్యాయస్థానమందు ఆసీనుడయ్యాడు. అప్పుడు బోధిసత్వుడు అనే శునకం సింహాసనంకిందినించి దూరివచ్చి, రాజు ఎదుట నిలబడింది. రాజుగారి పరివారం ఆ కుక్కను పట్టబోయారు. కాని, పట్టవద్దు అని రాజు వారిని ఆటంకపరిచాడు.

బోధిసత్వుడు రాజుకు వినయంగా సమస్కరించి, "ప్రభూ!—కుక్కలన్నిటినీ చంపివేయమని ఆజ్ఞాపించింది తామేనా?" అని అడిగాడు.

"అవును" అన్నాడు రాజు.

"అవి చేసిన తప్పేమిట, రాజా?" అని

మళ్ళీ అడిగాడు బోధిసత్వుడు. "మా ఆస్థానపు సారటుకు గల సామగ్రిని కొరికివేసినై" అని చెప్పాడు రాజు.

"సరే, ఆ కొరికిన కుక్కలేవే తమకు ఆనవాలు తెలుసా?" అని ప్రశ్నించాడు బోధిసత్వుడు.

"తెలియదు" అన్నాడు రాజు.

"మరి, నేరంచేసిన కుక్కలేవే తెలుసు కోకుండా, కంటబడిన కుక్కలన్నిటినీ చంపివేయమనటం న్యాయమేనా! నిరపరాధులను నిష్కారణంగా చంపటమేనా ధర్మం?" అని అడిగాడు బోధిసత్వుడు.

"మా సారటుసామగ్రి పాడుచేయటం చేతనే కుక్కజాతిని నాశనం చేసివేయమన్నాము" అని చెప్పాడు, రాజు.

"ఐతే మీ పరిచారకులు కుక్కలన్నిటినీ చంపుతారా, కొన్నిటినీ వదలిపెడతారా?" అని మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు బోధిసత్వుడు.

"అన్నిటినీ చంపరు. మా కొటలో వుండే ఉత్తమజాతి శునకాలను తాకరు" అని చెప్పాడు రాజు.

అప్పుడు బోధిసత్వుడు ఇలా అన్నాడు:

"ప్రభూ!—ఇప్పుడేకదా తమరు 'మా

సారటు సామగ్రి కొరికివేయటంచేత కంట

బడిన కుక్కనల్లా చంపివేసి కుక్కజాతి నే నాననం చేయవలసిందని ఆజ్ఞాపించాము ' అని సెలవిచ్చారు? మళ్ళీ తమరే సెల విస్తున్నారేమిటి—“మా కౌటలో కుక్కలను మాత్రం తప్పించి” అని?—దీన్నిబట్టి చూడగా దేవరవారికి పక్షిపాతం, ద్వేషం, అవివేకం, భయం అనే నాలుగు అప గుణాలు పట్టనట్టుగా కనబడుతున్నది. ఇవి ఎంతమాత్రమూ రాజలక్షణాలు కావు. న్యాయవిచారణ చేసే ప్రభువులు నిష్పాక్షికంగా వుండాలి. కాని, ఇప్పుడు తమ ఆజ్ఞ వల్ల కౌటలో కుక్కలుమట్టుకు సురక్షితంగా వుండటం, ఏ పాపమూ ఎరుగని ఊరి కుక్కలన్నీ నిష్కారణంగా బలికావటం జరుగు తున్నది. న్యాయం ఎంతమాత్రమూ పాలింపబడటంలేదు. అదుగో “ప్రభువు న్యాయం పాలించటంలేదు” అని ఆకాశ వాణీకూడా పలుకుతున్నది, విను రాజా:-

“కౌట కుక్కలూ కూటికి లెక
కళవెళ్ళపడుతుంటే
దేషమెరుగని ఊరికుక్కలూ
బలి ఐపోతున్నయ్యే!”

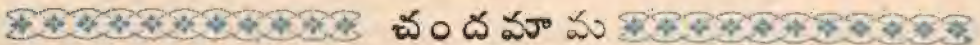
రాజా!—ఇదా నీ న్యాయం?
ప్రభూ!—ఇదా నీ ధర్మం?—”

ఈ మాటలు వినేసరికి రాజు హృదయంలో గొప్ప మార్పు వచ్చింది. “మరైతే, మా సారటు సామగ్రి పాడుచేసిన కుక్కలు ఏదో నీ బుద్ధిబలం ఉపయోగించి చెప్పగలవా?” అని అడిగాడు.

అందుకు బోధిసత్వుడు “చెప్పలేకెం?” అంటూ “మనకౌటలో వుంటున్న మేలు జాతికుక్కలే!” అని చెప్పాడు బోధిసత్వుడు. “ఆదేంమాట?” అన్నాడు, చికాకుతో రాజు.

“కావలినై ఋజువుచేయగల ప్రభూ! అన్నాడు అందుకు.

“వీడి, చెయ్యి చూతాం” అన్నాడు రాజు.

కొంచెం మజ్జిగ, గరికపొచలూ తెప్పించి కోటలోని కుక్కలను రప్పించమన్నాడు బోధిసత్తుడు. ఆయన సలహాప్రకారం మజ్జిగలో గరికపొచలు ముక్కలుచేసి పడచేసి, ఆ కుక్కలకు పట్టించారు.

వెంటనే ఒక్కొక్క కుక్క వాంతిచేసుకోటానికి ప్రారంభించింది. అవి మింగిన తోలుముక్కలన్నీ ఒక్కటి మిగలకుండా బయటబడినై. “రాజా! —తెలిసందాయిప్పుడు? నీ పనివాళ్ళు మీ కుక్కలకు ఆహారం సరిగా పెట్టకపోవటంచేత, కడుపుమాడి అవి తోళ్ళు కోరుక్కుతున్నవలసి వచ్చింది” అని చెప్పాడు బోధిసత్తుడు.

రాజు పరమానందభరితుడై, ఈయన కునకరూపంలో పున్న బోధిసత్తుడు తప్పవేరెవ్వరూ కాదు,” అని నిశ్చయించి, తన ఛత్రం బోధిసత్తునికి పట్టించాడు. అప్పుడు బోధిసత్తుడు “రాజా!—

న్యాయపరిపాలన చేయటమే రాజలక్షణం” అని చెబుతూ, ఇంకా అనేక రాజధర్మాలు ఉపదేశించాడు.

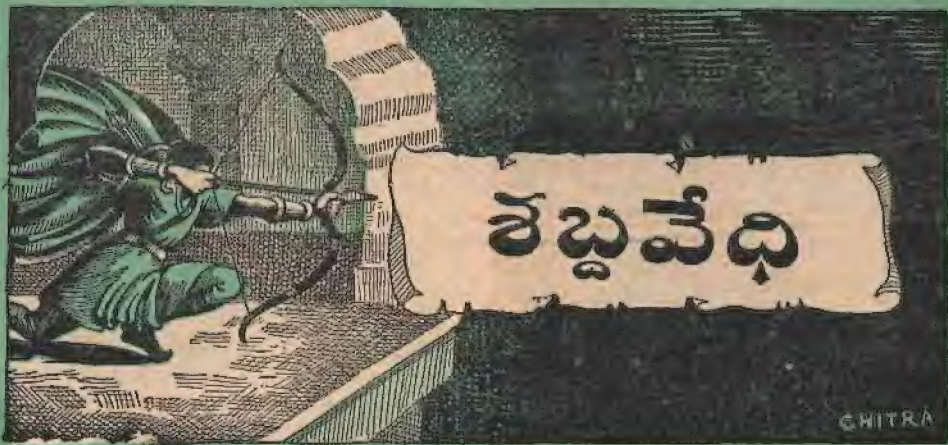
ఈ బోధలు విన్నతరువాత రాజు, ప్రతి జీవినీ దయగా చూడవలసిందని పరివారానికి చెప్పాడు.

అనాటినుంచి, కోటలో ఉండే కుక్కలకే కాక, రాజ్యంలోని కుక్కలన్నిటికీ రోజు ముప్పాద్దులా తగిన ఆహారం పెడుతూ, కావలసిన సదుపాయాలన్నీ అమర్చమని ఆజ్ఞాపించాడు.

కుక్కల విషయంలోనే కాదు, బోధిసత్తుని బోధలు ఎల్లప్పుడు వింటూ, రాజు తన జీవితంలో అనేకమైన మంచికార్యాలు చేసి, కైవల్యంపొందాడు.

ఈవిధంగా కునకరూపంలో బోధిసత్తుడు పదివేల సంవత్సరాలపాటు లోకానికి ఉపదేశాలుచేసి, ఎంతోమందికి తరణోపాయం చూపించి ధన్యుడయ్యాడు.

లెఖతో నహ భీమవర్మవద్దకు వెళ్ళిన విజయవర్మ తిరిగివస్తూ, త్రోవలో పురుషరూపంలో పారిపోతున్న కరుణను కలుసుకొన్నాడు. యుద్ధంలో భీమవర్మ వడిం ఓడిపోయింది. భీమవర్మ, మారు వేషంతో ప్రాణాలు దక్కించుకొని పారిపోయాడు. అక్కడ శత్రువులు పెచ్చరిల్లుతారు. భీమవర్మ ఆజ్ఞప్రకారం విజయవర్మ కరుణను గిరికోట చేరుస్తాడు. ఇక—

గిరికోట తిరిగివెళ్ళిన విజయవర్మకు అక్కడి జనమంతా చాలా నిస్పృహగా కనిపించారు. యుద్ధంలో ఓడిపోవటం, పైపెచ్చు శబ్దవేధి దుండగాలూ! కోటలో ప్రవేశించిన కరుణాకరుడు మరి కనబడలేదు. తన తండ్రి చావునుగురించి అతను అన్న మాటలు విజయవర్మ మనసులో మెదులుతూనే ఉన్నాయి. ఏమీ తోచక అతను రాంసింగును అడిగాడు. రాంసింగు ఒక్క క్షణం అతనివంక తీవ్రంగా చూచి—‘నాకీ విషయాలు తెలియవు. నీవూ ఇలాంటి విషయాలు పట్టించుకొనకపోవటమే మంచిది.

కాదంటావా సోమశర్మగారిని అడుగు’ అన్నాడు. మారుమాటాడకుండా విజయవర్మ వెళ్ళిపోయాడు.

భీమవర్మ తన సైనికులకు ధైర్యంచెప్పి బీసల్వారు సామంతులలో ఒకడైన దేవదుర్గాధిపతికి ఒకలెఖ పంపించాడు. అతడి విధంగా రంగుమార్పటం ఎవరికీ ఆశ్చర్యం కలిపలేదు. అతని కిది అలవాటే.

విజయవర్మ తిన్నగా సోమశర్మగారి వద్దకు వెళ్ళి రాంసింగును అడిగిన ప్రశ్న మళ్ళీ అడిగాడు. సోమశర్మ ‘ఇదిపరకొక సారి చెప్పలేదా’ అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

విజయవర్మకు తృప్తి కలగలేదు. 'ఈ విషయం ఇంకెవ్వరిని అడుగుదామా' అనుకొనేటంతలో భీమవర్మగారు పిలుస్తున్నారని చెప్పాడు ఒక సేవకుడు.

విజయవర్మ వెళ్ళేటప్పటికి భీమవర్మ తన గదిలో కోపంగా పచారుచేస్తున్నాడు. పక్కనే సోమశర్మ తప్ప మరెవ్వరూ లేరు. వెంటనే విజయవర్మ తనకు పిలుపు ఎందుకు వచ్చిందో గ్రహించగలిగాడు. 'నన్ను వెలిచారా?' అన్నాడు మెల్లగా.

"ఔను, కనపడ్డవారి నందరినీ నీవు యేచేప్రశ్నలు వేస్తున్నావటగదా? నిన్ను పెంచి పెద్దవాణ్ణి చేసినందుకు ఇదేనా ప్రతి

ఫలం? నీకేం లోటు చేశాను? కన్నకొడుకు కంటే ఎక్కువగా చూసుకొంటున్నానే!" అని కస్సుమంటూ లేచాడు భీమవర్మ.

"ఇవన్నీ మర్చిపోయేటంత కృతఘ్నుణ్ణి కాను నేను. కాని నా తండ్రిచావుగురించి రకరకాల గాలికబురులు వినవస్తున్నయ్. సత్యమేమిటో తెలుసుకొనేవరకు నాకు స్తిమితం చిక్కదు" అని విజయవర్మ గట్టిగా సమాధాన మిచ్చాడు.

'అయితే విను: భగవంతుని సాక్షిగా చెబుతున్నాను. మీ తండ్రిచావుతో నాకెట్టి ప్రమేయం లేదు. నా మాట సమ్మతముంటే అనుమానం రద్దుచేసుకో. లేదా, కోటబయట అరణ్యంలో నా శత్రువులెంతమందో ఉన్నారు. నీవుకూడా వారిలో కలిసిపో' అని భీమవర్మ ఒట్టువేసుకునేసరికి విజయవర్మకు పూర్తిగా సంతృప్తి కలిగింది. అతను సంతోషంగా సోమశర్మవైపు తిరిగాడు.

కాని, సోమశర్మముఖం చూచి అతనికి అంతలేని ఆశ్చర్యం కలిగింది. అతని ముఖంమీద కత్తివాటుకు నెత్తురుచుక్కలేదు. భయంతో నిలుపునా వణికిపోతున్నాడు. విజయవర్మ మళ్ళీ అనుమానంతో 'సోమశర్మగారుకూడా ఒట్టువేసుకుంటే!' అన్నాడు.

“ ఎందుకు వేసుకోడు ? నేరం చెయ్యని వాడికేం భయం ? వేసుకోవయ్యా ఒట్టు ! ” అన్నాడు భీమవర్మ. కాని సోమశర్మ వేటివెంట మాట రాలేదు. భీమతో అతడు భీమవర్మవైపే చూస్తున్నాడు.

ఇంతలో ఆ గదికిటికిలోంచి ఒక బాణం దిప్పుమంటూ వచ్చి, ఆ ముగ్గురి కెదురుగా వున్న గోడలో గ్రుచ్చుకొని జవజవలాడింది. అది శబ్దవేధిబాణమని ఆ ముగ్గురూ చూడగానే తెలుసుకున్నారు. సోమశర్మ ఒక పిచ్చికేకవేసి వెనక్కు పడిపోయాడు. భీమవర్మ, విజయవర్మలు పరుగెత్తుకొని కిటికీ వద్దకువెళ్లి తొంగిచూశారు. కాని ఏవిధమైన అలజడి కనపించలేదు. దూరంగా చెట్లమీద పక్షులు ప్రకాంతంగా ఎగురుతున్నవి.

భవనద్వారంపద్ద యధావిధిగా కావలా కాస్తూనే ఉన్నారు. ‘సరే, విజయా! ఇక నీవు వెళ్ళు. సోమశర్మ ఒట్టువేసుకోక ఎక్కడకు పోతాడో చూస్తాను. నీవూ కొంచెం కనిపెట్టి ఉండు, ఎందుకైనా మంచిది ’ అని భీమవర్మ విజయుణ్ణి పంపివేశాడు.

అప్పుడే తేరుకొంటున్న సోమశర్మ వెళ్ళి తిరిగాడు. ‘నీమూలాన ఆతనికి మళ్ళీ అనుమానంవేసింది. ఈరాత్రికి నీవు

కూడా ఒట్టుపెట్టుకొంటే అతని ప్రాణాలు రక్షించినవాడివేతావు. లేదా, అతడుకూడా తన తండ్రితోవే పట్టపరిసవస్తుంది. ఇదిగో, వెంటనే అతణ్ణి పడమటి గదిలోకి మార్చు’.

‘పడమటిగదిలోకా?’ అన్నాడు సోమశర్మ బొంగురుగొంతుకతో.

“ ఔను, అతని చావుబ్రతుకులు నీ చేతుల్లో వున్నాయి. ఒట్టుపెట్టుకొని యేదో విధంగా మైదుపుచ్చావా, అతను బ్రతికి పోతాడు. లేదా, తండ్రితోపాటు కొడుకును చంపిన పాపంకూడా నీ తలకు చుట్టు కుంటుంది. ఏమంటావు? ” అన్నాడు భీమవర్మ. క్షణమాత్రం ఉండి సోమశర్మ

‘లేదండి. అతని ప్రాణాలు రక్షించటానికి బొంకనైనాబొంకుతాను’ అన్నాడు. ‘ప్రక్క గదిలోనే ఉంటా. అతని అనుమానం నిర్మూలం చెయ్యి’ అని ఖిమవర్మ వెళ్లి పోయాడు.

మరికొంతసేపటికి విజయవర్మ ఆ గదిలో ప్రవేశించాడు. పాపం సోమశర్మ ముఖం పాలిపోయివుంది. తలెత్తిచూసి విజయవర్మ చేయిపట్టుకొని ‘నేనుకూడా ఒట్టు పెట్టుకొంటే నీకు సంతృప్తి కలుగుతుందిగా? భగవంతుని సాక్షిగా చెబుతున్నాను. నీ తండ్రిచావుతో నాకెట్టి ప్రమేయం లేదు’ అని నిష్కర్షగా చెప్పాడు.

అప్పుడు విజయవర్మ ‘సరే. మరి ప్రమేయ మెవరికుందో మీకు తెలుసా?’ అని అడిగాడు. సోమశర్మ తోట్రుపడి ‘లేదు, లేదు. నాకేమీ తెలియదు’ అంటూ వెళ్ళి పోయాడు.

నిర్దోషినని ఒట్టుపెట్టుకొన్న సోమశర్మ ఇలా తత్తరబోయి హఠాత్తుగా వెళ్ళిపోవటం విజయవర్మకు అశ్చర్యం కలిగించింది. నలువైపులా కలియజూచాడు. ఎదురుగా వున్న గది కిటికీలు కదిలినట్టునిపించింది. ఎవరిదో ఒక కన్ను క్షణమాత్రం తళుక్కుమని తెరిగిపోయింది.

జరిగిన సంభాషణ అంతా ఎవరో పొంచి విన్నారన్నసంగతి విజయవర్మకు రూఢి అయింది. ఇదంతా ఒక మాయనాటకమన్న సంగతి తెలిసిపోయింది. ‘నేను సాలీని వలలో చిక్కుకొన్నాను’ అనుకొన్నాడు. వెంటనే కరుణాకరుడు స్ఫురణకు వచ్చాడు. ‘పాపం, నామూలాన అతడు కూడా వలలో చిక్కుకొన్నాడే’ అని విచారించాడు.

విజయవర్మ గదిలోనించి బయటకు రాగానే ఒక దూత వచ్చి అతని ఉనికి మరో క్రొత్తగదిలోకి మార్చబడింది అని చెప్పాడు. ‘ఎందువల్ల? ఏగది?’ అని అడిగాడు

విజయవర్మ. 'పడమటిగదిలోకి' అనిబదులు చెప్పాడు దూత. 'ఎలాంటి గది? బాగుంటుందా?' అన్నాడు విజయవర్మ. 'గదికేం, భేషుగ్గానే వుంటుంది, దెయ్యాలున్నయ్యన్న మాటకాని' అన్నాడు దూత. శంకాకుల చిత్తంతో విజయవర్మ తన క్రొత్త నివాసం వైపు తరలాడు.

ఆ గదిఎత్తు తక్కువగా, విశాలంగా, చీకటిగా ఉంది. దానిలో పందిరిమంచం మహారాజులు పడుకొని నిద్రించేదానిలాగా ఉంది. ఒకప్పుడు ఎవరో గొప్పవారున్న గది. ఇది అంతా చూడగా విజయవర్మ అనుమానం ఇంకా ఎక్కువయింది. అతడు గోడలు, అలమారులు అన్నీ తట్టి, పరిశీలించి చూచాడు. 'కాని ఎక్కడా విశేష మేమీ గోచరించలేదు. అయితే గుప్తద్వారం ఎక్కడ? ఎక్కడో ఒకచోట ఉండితీరాలే?

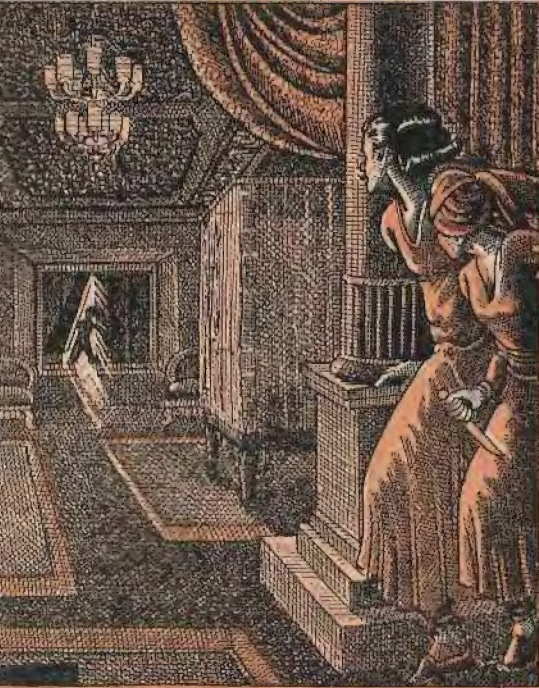
రానురాను అనుమానాలింకా ఎక్కువయాయి. ఇటువంటిచోట కన్నుమూయడం ప్రమాదమనుకున్నాడు.

ఇంతలో అతనికి గదితలుపులెవరో గోకుతున్నట్టు వినిపించింది, దగ్గరకు వెళ్ళి చెవి ఒగ్గి విన్నాడు. ఎవరో మెల్లగా తలుపు తీయమంటున్నారు. కంతం గుర్తుపట్టి విజయవర్మ వెంటనే తలుపుతీశాడు. ఒక

చేతిలో చురకత్తి పట్టుకొని కరుణాకరుడు లోన ప్రవేశించాడు. 'ఏం జరిగింది? కొటలో ప్రవేశించాక మళ్ళీ కనిపించలేదేం?' అని ఆత్రంగా ప్రశ్నలువేశాడు విజయవర్మ.

"వింజరిగితేనేం, మనం మళ్ళీ ఇక్కడ కలుసుకున్నాం. నీవుమట్టుకు త్వరగా పారిపో. తెల్లవారితే ప్రాణాలు దక్కవు. వాళ్లు గుసగుసలాడుకొవటం నేను చెప్పలార విన్నాను" అన్నాడు కరుణాకరుడు. తరువాత వారిద్దరూ కలిసి గుప్తద్వారం కొసం మళ్ళీ వెతకటం ప్రారంభించారు. ఇంతలో గదిబయట అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

దీపం అర్పేసి వారిద్దరూ చీకటిలో దాక్కినికూచున్నారు. గదికొకమూల వారు గోడ అనుకొన్నచోట చెక్కలు తొలగికొంచెం వెలుతురు లోనికి చొరబడింది. విజయుడూ కరుణాకరుడూ ఊపిరి బిగపట్టుకుని యిది చూస్తూ నేవున్నారు.

ఇంతలో భవనం వెలుపల కేకలూ, అరుపులూ వినిపించాయి. తక్షణమే గుప్త ద్వారం మూసుకుంది. 'హంతకుడు' ఇది అదను కాదని వెళ్లిపోయాడు.

బయట అరుపు లిప్పుడు స్పష్టంగా విన పస్తున్నాయి. 'కరుణ ఏది? వెతకండి! వెదకండి!' అంటున్నారెవరో!

'కరుణ ఎవరబ్బా! కరుణాకరా! పొరపాటున నిన్ను అడవిల్ల వనుకోవటం లేదుగదా వాళ్ళందరూ!' అన్నాడు విజయవర్మ.

"మొదటికే ముప్పు వచ్చిందిప్పుడు. నన్ను పట్టుకున్నదాకా ఊరుకొరు వాళ్ళు. తలుపు తెరచి నన్ను పొనివ్వు విజయా! వాళ్ళు నన్ను పట్టుకొని సంబరపడుతుంటే నీవు తప్పించుకు పోవచ్చు" అని సలహా చెప్పాడు కరుణాకరుడు.

అప్పుడు అర్థమయింది విజయవర్మకు. పరిస్థితి అంతా.

"నీవు కరుణాకరుడివి కాదు. నీచే కరుణపు" అని అరిచాడు. కరుణ మారు మాటాడకుండా నిలుచుంది.

'కరుణా! మించిపోయిందీలేదు. బ్రతికి బాగుంటే మనిద్దరికీక ఎడబాటు ఉండదు. చావే తప్పకపోతే ఇద్దరం ఒకేసారి చచ్చాం' అన్నాడు విజయుడు.

కాని అంతలో అతని మాటలు కాదన తానికే అన్నట్టుగా బయట అడుగుల సందడి వినిపించింది. అంతేకాదు, ఎవరో బలంగా తలుపు గ్రుద్దిన ధ్వని అయింది. పైగా మరునిముసంలోనే భీమవర్మ కంఠం వినిపించింది. 'తలుపు తెరుపు విజయా!

లోపల ఎవరున్నదీ మాకు తెలుసు. వెరి
వేషాలు వేయకు' అన్నాడాయన. వెంటనే
విజయవర్మా, కరుణాకరుడూ గుప్తద్వారం
కేసి పరుగులెత్తారు. వారు బయటపడేసరికి
భీమవర్మ భటుల తాపులకు గడితలుపులు
బ్రద్దలయ్యె.

గుప్తద్వారానికి ఆపల ఇరుకుగా, చీక
టిగా వున్న ఒకత్రోవవెంబడె వెళ్ళగా వారిక
రహస్య కఙ్గొన్ని చెరుకొన్నారు. మరి
ముందు త్రోవ లేక, అక్కడే ఆగిపోయారు.

ఆ ప్రమాదసమయంలో కరుణ విజయ
వర్మకు తన కథంతా చెప్పింది. తానొక
జమీందారు కూతురుననీ, అనాథురాలు
కావడంవల్ల చిన్నప్పటినుంచీ చంద్ర
దుర్గాధిపతియింట పెరిగాననీ, ద్రోహబుద్ధి
గల భీమవర్మ తనను బలిమినిపట్టి
తెప్పించి పురుషవేషం ధరింపజేశాడనీ
కూడా చెప్పింది.

ఆ కథఅంతా వినగానే విజయవర్మకు
చాలా జాలివేసింది. 'బొందిలో ప్రాణం
వుండగా, ఇక నిన్ను వీడను' అని ప్రతిస
చేశాడు.

అంతలో మళ్ళీ అడుగుల సందడి
వినిపించింది. తిరిగిచూస్తే రాంసింగు.
'అహ! ఉన్నారు ఇక్కడే. ఇంకేం, అను

కొన్నంతవని జరిగింది' అన్నాడు
అతను. విజయవర్మ నిశ్శబ్దంగా చురకత్తి
ఎత్తాడు.

'అగవయ్యా! పెద్దమనిషి! పారిపోవ
డానికి త్రోవ కనబడలేదా? నే చూపిస్తాను!
అన్నాడు రాంసింగు. విజయవర్మకు
అప్పుడు అర్థమయింది రాంసింగు తమ
మిత్రుడెనని; రాంసింగు వారికి ఇంతకు
ముందే భీమవర్మదూత పోయిన రహస్య
ద్వారం చూపించాడు. గోడనున్న చాతి
పలక తొలగించగా త్రోవ ఏర్పడింది.
వెంటనే పారిపోమ్మని వారికి సలహాచెప్పి
రాంసింగు అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

విజయవర్మా, కరుణా ఆత్రోపనే వెళ్ళి కోటగోడను చేరుకొన్నారు. అక్కడ భీమ వర్మదూత దిగిపోయిన కిటికీ వుంది. దాని చువ్వల కింకా త్రాడు వేలాడుతూనేవుంది. పరవా లేదని అనుకొన్నాడు విజయవర్మ. ఇంతలో వెనుక నుంచి కేకలు విన వచ్చాయి.

‘రా, కరుణా! అలసిస్తే లాభం లే’ దన్నాడు విజయవర్మ. కాని కరుణ కిటికీ లోంచి ఆ గాఢంలోకి తొంగిచూచి గజగజ పలుకపోయింది. భీమవర్మ భటులు రానే వచ్చారు. ఏమయితే అయిందని విజయ వర్మ కరుణను పదిలేసే త్రాడు పట్టుకొని నూకేశాడు. పైనుంచి బాణాలవర్షం కురిసింది. కాని విజయవర్మ లెక్కచేయకుండా అగడ్త ఈది అపతలకు చేరాడు. పాదల మాటున ఇక భయం లేకపోయింది.

కొంతదూరం వెళ్ళినతరువాత త్రోవలో అతనికి, శబ్దవేధి బాబానికి ఆహుతి ఐన

భీమవర్మ దూతశపం కనుపించింది. తడిమిచూడగా ద్రోహభీమవర్మవిపక్షంలో కలిసిపోతానని దేవదుర్గాధిపతికి వ్రాసిన బాబు కనబడ్డది. ఎందుకైనా మంచిదని ఆ బాబు తనవద్ద అట్టేపెట్టుకొన్నాడు విజయవర్మ.

కొంచెందూరం వెళ్లగానే అతనికి శబ్దవేధి దళంవారు కనుపించారు. ఈసారి వారివెంట నాయకునివద్దకు వెళ్లటానికి విజయవర్మ వెనుదీయలేదు. శబ్దవేధి ఐన చండిదాసు అతనిని హృదయపూర్వకంగా ఆహ్వానించాడు. ‘కరుణను వెనుక వదిలి రావటం తెలివిగల పని’ అని విజయుణ్ణి ఊరడించాడు.

‘నీ సంగతిఅంతా తెలిసిపోయింది. ఇక చూసుకో’ అంటూ విజయుడు భీమవర్మకు ఒక ఉత్తరం రాశాడు. ఆ ఉత్తరంచూచి చూడటంతోనే భీమవర్మ పళ్ళు పటపట కొరికాడు.

—(ఇంకా వుంది)

పెద్దవాళ్లతోపని

అది ఒక కారడవి. మిట్టమధ్యాహ్నపువేళ. ఎండ మహా తీక్షణంగా వుంది. అటువంటి సమయంలో ఒక నక్క విపరీతమైన దాహంవేసి బయలుదేరింది. దగ్గరలోనే ఒక కొలను కనబడేసరికి, ఆ నక్క దప్పిక తీర్చుకొని, కొలను ఒడ్డునే ఒక చెట్టుకింద విశ్రమించింది.

అదే సమయానికి ఒక తోడేలు అక్కడికి వచ్చింది. నక్కను చూడగానే దానికి సంతోషం కలిగింది. నక్కకు ధైర్యం సాహసం లేవుగాని, అది జిత్తులమారి అన్న సంగతి దానికి బాగా తెలుసు.

“ఏమోయి తమ్ముడూ! తీరికగా కూర్చున్నావ్? వేట మంచి జోరుగా పాగి నట్టుందే!” అన్నది, తోడేలు.

“వేటా లేదు, నా తలకాయా లేదు. ఎండ మండిపోతూ, గొంతుక ఎండిపోతూ

వుంటే, వేట యెక్కడ? ఐనా, ఏం వేట లేదూ. రోజూ -కొళ్లను తినితిని జిహ్వా చచ్చింది” అని నిస్పృహగా బదులు చెప్పింది నక్క.

ఈ మాటలు వినగానే తోడేలుకు ఏదో చప్పున గుర్తుకు వచ్చినట్టుయింది.

“అదేరా తమ్ముడూ, నీలాగే నేనూ బాధ పడుతూవుంటి. ఎన్నాక్కూ లేళ్లూ, పాటేళ్లూ తప్ప మరేమీ లేక, నాకూ చవి చచ్చిందంటే సమ్ము” అన్నది మళ్ళీ తోడేలు.

అంతలో ఎక్కడినుంచి వచ్చిందో, ఒక చిరుతపులి అక్కడికి వచ్చి కలిసింది. దానిని చూస్తూనే, నక్కా తోడేలూ తోకలు ఝాడించి, చెవులు ఆడించి, భుక్తితో తలలు వంచి సమస్కరించినై.

“ఓహో, బాపమరదులు బాతాఖానీలో పడ్డారే. భారీయెత్తున యేదో వేట పాగించి

కలూ తినీతినీ నాలుక బెరడుకట్టుక పోయింది. బావగారూ!—తినే ఏనుగు కుంభస్థలమే తినాలి. అదీ మగసిరి అంటే. ఏమంటారు?” అన్నది చిరుతపులి.

చిరుతపులి పలుకులు వినగానే నక్కకు ఏదో పుపాయం తట్టింది :

“బావగారూ! నిజంగా మీరు బ్రహ్మ స్వరూపులే!! మీ రాకతో మా బాధలన్నీ పటాపంచలమయినై. మిమ్మల్ని చూడగానే మంచి ఉపాయం ఒకటి తట్టింది. మహా గొప్ప ఉపాయం సుమండి!” అన్నది నక్క వినయంతో.

సట్టుందీ!” అంటూ పలకరించింది చిరుత పులి. అక్కడనే ఒక చెట్టుకు అనుకొని స్తిమితంగా నీడని కూర్చొన్నది.

నక్కా తోడేలూ ముఖముఖాలు చూచు కొన్నయి. తరువాత, వినయం ఉట్టిపడేటటు గొంతుకపెట్టి, నక్క—

“బావగారి ధాటిముందూ, దర్బాల ముందూ మేమేపాటి! ఎన్నడైనా ఇంత అడవిపంది మాంసం తిని ఎరుగుదుమా, కాస్త ఎనుబోతుబొమిక కొరికిఎరుగుదుమా! మేమెంత, మా వేట ఎంత!” అన్నది.

అందుకు “ఏమిటో అనుకొంటారుగాని, అడవిపంది మాంసమూ, ఎనుబోతు బొమి

ఈ మాట వినగానే, “ఏమిటేమిటి?” అని తోడేలూ చిరుతపులి చెప్పలేని ఆత్రంతో అడిగినై నక్కను.

అప్పుడు నక్క చవులారేటటువంటి చక్కటి ధోరణిలో—

“బావగారికి అన్నగారికికూడా నాలుక మీది చవులు చచ్చినట్టు స్పష్టంగా తేలి పోయింది. ఇక నా సంగతి చెప్పనే అక్కర లేదు. ఈ పరిస్థితిలో మనం సరాసరి, మనకు పెద్ద బనటువంటి సింహంపద్దకు వెళ్లి, అయినతోపాటు వేటకు బయల్దేరితే బాగుంటుందని నా పుద్దెకం” అని అన్నది. ఇందుకు “భలే పుపాయం!” అని తోడేలూ

చిరుతపులి నక్కను ఎంతో మెచ్చుకున్నది. నక్కచెప్పిన సలహాప్రకారం వెంటనే ఆ మూడూ బయల్దేరి మృగరాజు వద్దకువెళ్ళినై. వెళ్ళి, సంగతి సందర్భాలన్నీ వెల్లడించినై. అంతా విన్నాక సింహం 'సరే' నని అంగీకరించింది.

ఇప్పుడు మృగరాజుతోసహా ఆ మూడూ కలిసి ఆ మిట్టమధ్యాహ్నపు మందు పెండలో ఏనుగుతోసం బయల్దేరినై. ముందుగా సింహం నడవసాగింది. తక్కినవి దాని వెంటబడినై.

సూర్యుడు అస్తమించేవరకూ అవి అలా తిరుగుతూనేవున్నై. కాని, ఎంత తిరిగినా, అవి ఆశించినట్టు ఏనుగు దొరికిందేకాదు, ఏనుగే కాదు, ఏనుగుబాడైనా కనబడలేదు.

చివరకు, ఆ నాలుగూ 'ఏనుగుమాట దేవుడెరుగు, ఏదో పక మాంసం దొరికితే చాలురా బాబూ, అకలి తీరటానికి' అనుకునే స్థితి వచ్చింది.

అంతలోనే అదారిస ఒక లేడి పోతూ వుంటే, దానిని పట్టి అవి చంపివేశాయి.

ఆ లేడిని నక్క సమంగా నాలుగు వంతులు వేసింది. అకలితో నకనకలాడుతున్న తోడెలూ చిరుతపులి వాటివంతులు అవి ఆరగించబోయినై.

"అగండి!" అని గర్జించింది సింహం.

"నేను మృగరాజునన్న సంగతి తెలుసు కదా? రాజునైన నాకు రెండుభాగాలు, న్యాయశాస్త్రప్రకారం నా సంతతికి ఒక భాగం. పోతే, ఇక ఒకభాగం మిగిలివున్నది. ఆ భాగాన్ని మీలో ఎవరైనాసరే, నన్ను జయించి గెల్చుకోవచ్చు!" అనిచెప్పింది.

ఇలా చెబుతూ, మృగాలకు పెద్దపన సింహం ఆ లేడిని తన కాళ్ళకిందికి లాక్కిని, యుద్ధానికి సిద్ధపడబోయింది.

'పెద్దవాళ్ళతో పని ఇంతేకాబోలు' ననుకొని, సింహంచేపు చూస్తూనే నక్క తోడెలూ చిరుతపులి చల్లగా జారుకొన్నాయి!

9 మా హాత్వం

(1) ఏదైనా ఒక సంఖ్య తీసుకో. దానిని అటునుంచి ఇటుతిప్పి, పై సంఖ్యలోనించి తీసివెయ్యి. తీసి

వేయగా వచ్చిన సంఖ్యను 9 చేత భాగిస్తే శేషం ఏమీ మిగలదు.

ఉదాహరణ :

$$764$$

$$467$$

$$297 \div 9 = 33. \quad \text{—వీ. డి. వేరా: అంబాలా (పంజాబ్)}$$

(2) నిశ్శేషంగా 9 చేత భాగించే సందర్భంలోనే మరొక

చిత్రమైన ఉదాహరణ ఇదిగో :

864 అనే సంఖ్య తీసుకొని వివిధంగా తారుమారుచేసి వేసినా, దానిని 9 చేత భాగిస్తే శేషం మిగలదు. ఇప్పుడు ఈ 864 అనే సంఖ్యను రకరకాలుగా తారుమారుచేయగా వచ్చే మొత్తాన్నికూడా 9 చే భాగిస్తే శేషం మిగలదు.

$$864 \div 9 = 96$$

$$846 \div 9 = 94$$

$$648 \div 9 = 72$$

$$684 \div 9 = 76$$

$$486 \div 9 = 54$$

$$468 \div 9 = 52$$

$$3996 \div 9 = 444$$

—డి. పద్మావతి: ఆదవాని

(3) తొమ్మిదివక్తంలో వచ్చే చమత్కారాలు మరికొన్ని—9 ని 5 పెట్టి గుణిస్తే 45 కద! 5 పెట్టి రెండు తొమ్మిదులను హెచ్చువేస్తే మధ్యని 9 అంకెతోనహా అదేమొత్తం వస్తుంది. అనగా 4 కూ 5 కూ మధ్యని 9 = 495. మచ్చుకి: $9 \times 5 = 45$. $99 \times 5 = 495$. ఇలాగే తక్కిన అంకెలన్నీ.

$$9 \times 2 = 18 \dots 99 \times 2 = 198$$

$$9 \times 3 = 27 \dots 99 \times 3 = 297$$

$$9 \times 4 = 36 \dots 99 \times 4 = 396$$

$$9 \times 5 = 45 \dots 99 \times 5 = 495$$

$$9 \times 6 = 54 \dots 99 \times 6 = 594$$

$$9 \times 7 = 63 \dots 99 \times 7 = 693$$

$$9 \times 8 = 72 \dots 99 \times 8 = 792$$

$$9 \times 9 = 81 \dots 99 \times 9 = 891$$

$$9 \times 10 = 90 \dots 99 \times 10 = 990$$

—గిరిజాశంకర్, వి. జె.స్రా: నర్సి

(4) 0- మొదలుకొని 9 వరకు అంకెలువెయ్యి. ఇప్పుడు మళ్ళీ 9 మొదలుకొని 0-వరకూ పై సంఖ్యలకు కిందనే వేసుకొంటూరా. రెండు సంఖ్యలూ కలిపి మొత్తమెంతో గమనించు.

$$0 \ 1 \ 2 \ 3 \ 4 \ 5 \ 6 \ 7 \ 8 \ 9$$

$$9 \ 8 \ 7 \ 6 \ 5 \ 4 \ 3 \ 2 \ 1 \ 0$$

$$9 \ 9 \ 9 \ 9 \ 9 \ 9 \ 9 \ 9 \ 9 \ 9$$

—బి. వివేకానందన్ - విళ్ళుపరమి

—[వచ్చేనెల మరికొన్ని]

శాంతిదేవత

ANKAR...

పూర్వకాటమందు కొంతమంది కత్తిని ఆశ్రయించి బతికేవాళ్ళు. అనగా, కత్తిని చేతపట్టి యుద్ధాలలో పాల్గొని జీవనం సాగించేవారు.

అలా అనేక యుద్ధాలలో పనిచేసిన మహాయోధుడు శూరసింహుడు. అతనికి ఒకానొకప్పుడు ఉద్యోగం లేకుండాపోయింది.

ఏమీ?—రాజులకు యుద్ధాలంటే విసుగుపట్టింది. అందుచేత వారిలో వారు సంధులు చేసుకొన్నారు. అస్త్రశస్త్రాలన్నీ మూల పారవేశారు. రాజ్యం ప్రశాంతంగా వుంటే యుద్ధమెందుకు? సైనికులెందుకు?

ఇప్పుడు శూరసింహుడికి గట్టిచిక్కె వచ్చింది. అతనికి చేతనైన పనిఒక్కటే—కత్తి చేతపట్టటం. ఎన్ని తలలైనా అపలీలగా సరికి వేయగలడు. మరిప్పుడు యుద్ధం పని లేదాయే. వానికి మరేపని చేతకాదాయే. ఎలా?

“రాజులంతా పిరికిపందలైపోయారు! ప్రజలంతా పారుషహీనులయ్యారు!! నా కత్తి మూలపడవలసిందేనా? తుప్పు పట్టవలసిందేనా?” అని అతనికి తీరని విచారం కలిగింది.

ఏమైతేనేం, తిండికి గుడ్డకూ మొహం వాచి, శూరసింహుడు కృశింపసాగాడు. గడ్డి గాదం లేక అతని గుర్రం బక్కచిక్కి పోయింది. చివరకు విధిలేక ఉద్యోగంకోసం బయల్దేరాడు శూరసింహుడు.

వెళ్ళగా వెళ్ళగా, ఒకనాటి సూర్యోదయం వేళ ఒక పాలం చేరుకొన్నాడు. ఆ పాలం దున్నుకొంటున్న రైతును శూరసింహుడు తన గుర్రంమీడినించే కేకవేసి—

“ఓయీ, నాపేరు శూరసింహుడు. వినలేదా? నేను మహాయోధుణ్ణి. నేనిప్పుడు పని లేకుండావున్నాను. నాకేమైనా పని చూపించగలవా?” అన్నాడు.

రైతు మాటాడలేదు. క్షణకాలం శూర
సింహునికేసి చూచి, మళ్ళీ ఎప్పటిలా
పొలం దున్నుకోసాగాడు.

“హా! - పొరుషహినులు !! మనిషిన్న
తరవాత శత్రువే ఉండడా? చేతకాకపోతే
సరి, శత్రువును సంహరించటం? పైగా,
సన్ను నాగలి దున్నుకు బతకమంటున్నాడు
ఈ పిరికిపండ్. నాపంటి యోధుడు చేయ
వలసిన పనేనా ఇది?” అనుకొన్నాడు
తనలో శూరసింహుడు.

అనుకొని అలా ఒక అరణ్యమార్గంవట్టి
పోగా పచ్చటి మైదానం కంటబడింది. ఆ
మైదానంలో మంచి ఎత్తున ఒక దేవతా
విగ్రహం వున్నది. అదే యుద్ధదేవత!—
ఉత్సాహంతో గుర్రాన్ని దోడుతీయిస్తూ
పోయి, శూరసింహుడు ఆ విగ్రహంముందు
నిలిబడ్డాడు.

ఆ దేవివిగ్రహం ఇరవై అడుగుల ఎత్తున
వుంది. నిప్పులుచెరిగే కన్నులు, చేతులలో
విచ్చుకత్తులు—భయంకొల్పుతూవున్నాయి.
కాని, దేవిచేతిలో కత్తి చూడగానే శూర
సింహుడు సంతోషంతో ఉప్పొంగిపోయాడు.

“అహా! ఏమి విగ్రహం!! అంతా అచ్చ
బంగారం!!!” అని ఒక్క కేకవేశాడు,
ఉత్సాహం పట్టలేక.

ఈ ప్రశ్న వినగానే రైతు, దున్నటం
చూచి, శూరసింహుడికేసి చప్పస తిరిగి
చూచాడు. ఒరలో కత్తి, వాలకం చూడగా
రైతుకు భయమూ వెసింది, జాలీ కలిగింది.

“నాగలి దున్నటం చేతనైతే నాదగ్గర
పని వుంది. ముందు ఆ కత్తి కఠారులూ
అవతలిపారవేసి రావయ్యా” అన్నాడురైతు.

అందుకు శూరసింహుడు “అబ్బాయీ!—
నాగలిదున్నటం నాచేతకాదు. నీకు శత్రువు
లెవరైనా వుంటే చెప్పు. నిమిషంలో వాళ్ల
తలలు సరికి నీవెదట పెడతా. నాకు
భోజనం, నా గుర్రానికి ఇంత దావావిచ్చాటు.
చేస్తే చాలు. మరేమీ వద్దు” అన్నాడు.

“కాదోయ్. విగ్రహమంతా వెండి! ఇది రజతవిగ్రహమేకాని స్వర్ణవిగ్రహం ఎంత మాత్రం కాదు,” అంటూ బదులుగా అతనికి ఒక కేక వినిపించింది.

కేక వినిపించేటంతలోనే ఆ విగ్రహానికి వెనుకనుంచి చాలా కత్తి ధరించిన ఒక గుర్రపురౌతు ముందుకు వచ్చాడు.

పొరుషంతో శూరసింహుడు పళ్ళుపటపట కొరికాడు. ఒరలోనించి కత్తిదూకాడు.

“అరేయ్!—నా మాటనే ధిక్కరిస్తున్నావా? నా పేరెవరో తెలుసా? శూ-ర-సిం-హు-డు...” అని గర్జించాడు.

రెండవ యోధుడు వెటకారంగా నవ్వి, కత్తి ఒరలోనుండి బయటకు లాగుతూ—

“ఛ్వా!—నువ్వు కళ్ళులేని కబోదిలాగా ఉన్నావే! వెండికి బంగారానికి తేడా తెలియని నీతో యుద్ధానికి తలపడటమంటే నిజంగా నాకు అపమానకరంగా తోస్తున్నది. నాపేరెవరో తెలిసే మనులుకొంటున్నావా? నేను ధీరసింహుణ్ణి. రా, నా కత్తిబలం చవిచూపిస్తా” అన్నాడు, గుర్రాన్ని ముందుకు ఉరకలువేయిస్తూ.

మరుక్షణంలోనే యోధులిద్దరూ తలపడ్డారు. కత్తుల వారిపిడితో, గుర్రాల సకిలింపులతో, వారి పరుషవాక్కులతో అప్రదేశం

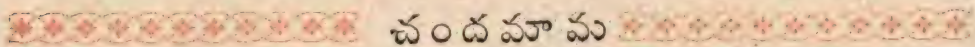

తెరివిలేకుండా మారుమోగిపోతున్నది. అంతలో హఠాత్తుగా “అగండి! కత్తులు ఒరలో పెట్టండి!!” అంటూ ఒక కేక వినిపించింది. యోధులిద్దరూ ఆ కేక వచ్చిన దిక్కుకి అశ్చర్యంగా చూచారు.

చూచేసరికి—మల్లిపువ్వులవంటి తెల్లటి దుస్తులు ధరించినది, శాంతం ఉట్టిపడుతున్న మోము కలది, ఒక అందమైన యువతి నవ్వుతూ వారిపద్దకు వచ్చి—

“మీయిద్దరూ మహాయోధులే! అసహాయశూరులే!!” అన్నది.

“వాని సంగతి ఏమోకాని, నా పేరు శూరసింహుడు” అన్నాడు, మొదటివాడు.

“వానిసంగతి తెలియదుకాని, నా పేరు ధీరసింహుడు” అన్నాడు, రెండవవాడు.

ఇద్దరికేసీ చూచి, ఆయువతి “మీ కత్తుల పదునులో కాస్తంతయినా మీ బుద్ధులకు ఉంటే ఈకొట్లాట జరిగేది కాదు” అన్నది.

“మూర్ఖుడికి దూరదృష్టి లేదు. ఈయుద్ధ దేవత విగ్రహం వెండిదట!” అని పరిహసించాడు శూరసింహుడు.

“అతనికి దృష్టి వక్రించింది. వెండివిగ్రహాన్ని బంగారువిగ్రహమని వాదించడమేమిటి, అవివేకం కాకపోతే!” అని గేలి చేశాడు ధీరసింహుడు.

అప్పుడా యువతి పకపక నవ్వి, యోధులిద్దరనూ వెంటబెట్టుకొని విగ్రహంచుట్టా తిప్పింది. వెండిదని మొండిగా వాదించిన ధీరసింహుడికి, విగ్రహానికి ఒకవైపు బంగారపుపూత కన్పించింది. విగ్రహం

బంగారపుది అని వాదించిన శూరసింహుడికి వెండిపూత కన్పించింది.

ఇద్దరూ తెల్లబోయి, ఒకరివంక వోకరు చూచుకొసాగారు. అంతలోనే ఆ యువతి అంతర్ధానమయింది. ఆమెకోసం వారిద్దరూ ఆత్రంతో అటూ ఇటూ చూడగా, ఒక దిక్కు నుంచి ఇలా వినబడింది :

“యోధుల్లారా!—నేనే శాంతిదేవతను. మీ ఇద్దరూ మహాయోధులే. మీ యిద్దరి వుద్దేశాలూ సరిపడవు. కయ్యాలు మానండి. పొరుషపడకండి. శాంతంగా జీవించండి!”

శూరసింహుడూ ధీరసింహుడూ గుర్రాల మీదనుంచి దిగారు. ఒకరినొకరు కౌగలించు కున్నారు. చాలా, కత్తులూ విగ్రహంముందు పొరవేశారు. నాటినుండి వారిద్దరూ వ్యవసాయప్రవృత్తి ఆపలంబించి, ప్రశాంతంగా జీవనం గడుపుతూ ఉన్నారు.

తొమ్మిదవ శతాబ్ది ఆరంభంలో సుందర నాయనార్ అనే మహాభక్తుడు మన దేశంలో జన్మించాడు. ఆయన గొప్ప భక్తుడు మాత్రమే కాదు, అద్భుత చరితుడు.

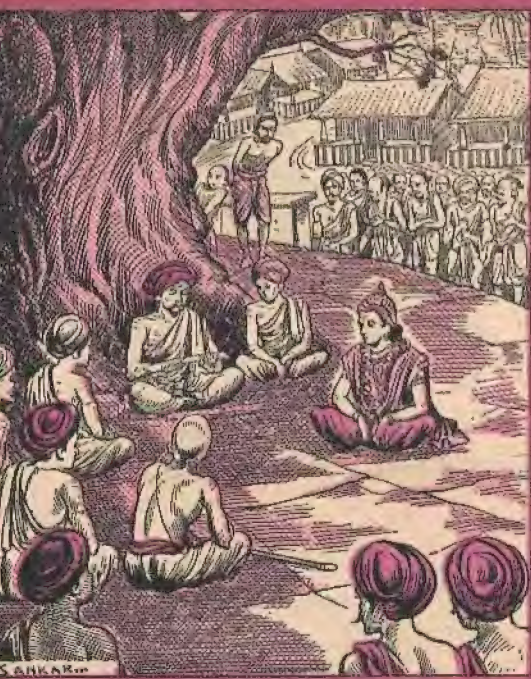
తమిళనాడులోని 'తిరునావలూర్' గ్రామమునందు ఒక బ్రాహ్మణ కుటుంబంలో పుట్టాడు నాయనార్. ఆ బిడ్డడు సౌందర్యమూర్తి కావటంచేతనే 'సుందరర్' అనే పేరు అతనికి సార్థకమైంది.

బిడ్డడి అందచందాలూ, వాని చురుకుదనమూ ఆ పూరి పెద్ద ఐనటువంటి 'మునరాయర్'ను ఎంతగానో ఆకర్షించినై. ఆయన సుందరర్‌ను తీసుకపోయి, తన భవనంలో అపురూపంగా, అల్లారుముద్దుగా పెంచుకొంటూవున్నాడు. యుక్తవయస్సు రాగానే ఊపనయనాది కర్మలు జరిపించాడు. పేరొందిన గురువులను పిలిపించి, బిడ్డడిని సమస్త విద్యలలోనూ ప్రవీణుని చేశాడు.

క్రమంగా సుందరర్‌కు పెళ్ళియీదు వచ్చింది. సంబంధం నిశ్చయమైంది. పెళ్ళి పీటలమీద సుందరర్‌ను కూర్చోబెడతారనగా ఒక వృద్ధుడు అక్కడికి వచ్చి "ఇదేమిటయ్యా, వీడు మా కుటుంబానికి సేవకుడు. మా అనుమతి లేకుండా మీరు వీడికి పెళ్ళి ఎలా చేస్తారు? కావాలంటే ఈ పత్రం చూసుకోండి, నా మాట నిజమో అబద్ధమో తెలుస్తుంది" అన్నాడు.

అక్కడ ఉన్నవాళ్ళంతా ఆశ్చర్యపోయి చూస్తూవుండగా, కోపంకొద్దీ సుందరర్ ఆ పత్రం లాక్కుని, చూడకుండానే చించి పారవేశాడు.

ఆప్పుడు వృద్ధుడు, ఎంతమాత్రం చలించకుండా "మాది తిరువెన్నైసల్లూర్ గ్రామం. ఇప్పుడీ కుర్రవాడు చించివేసిన పత్రం నకలుమాత్రమే. అసలు తాటాకుపత్రం మా ఇంట్లోనే వున్నదిస్సమండ్రి!" అన్నాడు.

ఇందుకు అక్కడివారందరూ ఏకమాటగా "ఏమిటయ్యా పిచ్చివాడా! బ్రాహ్మణుడేమిటి, మీకుటుంబానికి బానిసగా వుండడమేమిటి? ఎక్కడైనా వుందా ఇటువంటి విడ్డూరం! వెళ్ళువెళ్ళు. నీదారిని నీవు పోవయ్యా" అంటూ కేకలువేయసాగారు.

వాళ్ళ కేకలతో ముసిలివాడు మరింత రెచ్చిపోయాడు. ఈ వివాహం జరగటానికి ఏమీ వీలులేదన్నాడు. అప్పుడు సుందరర్ 'ఐతే, ఆ పత్ర మేమిటో చూపించు' మని వెంటబడ్డాడు. వృద్ధుడు ఒక తాళపత్రం తెచ్చి గ్రామస్తులముందు పెట్టాడు. అది సుందరర్ తాతగారు వ్రాసిన పత్రం.

"మేమూ, రాబోయే తరాలవారమూకూడా తిరునావలూరు సైతాన్ (అసగా పిచ్చివాడన్న మాట)కు సేవకులుగా ఉండగలవారము" అని అందులో స్పష్టంగా వ్రాసివున్నది.

ఈ పత్రం అందరకూ వింత గలిపింది. గ్రామంలో పంచాయతీ చేశారు. సుందరర్ తాత ఇంతకుముందు వ్రాసివున్న పత్రాలు కొన్ని తెచ్చి, సంతకం పోల్చిచూచారు. ఇవన్నీ పరీక్షచేసినమీదట, "ఈ పత్రం పిల్లవాని తాతగారు వ్రాసినదనటానికేమీ సందేహంలేదు" అని ఆఘరి పంచాయతీ దారులు తీర్పుచెప్పారు.

"ఐతే, మీ ఇల్లెక్కడో చూపించవయ్యా!" అని ముసిలివానిని గద్దించగా, ఆ వృద్ధుడు సవ్యతూ, "రండయ్యా, రండి!!" అంటూ వారిని తీసుకవెళ్ళి, గర్భగుడిలోపల దూరి పోయి అంతర్హితుడయ్యాడు.

ఆ క్షణమందు సుందరర్ కు నిద్రనుండి లేచినట్టనిపించింది. ఆ క్షణమందే జ్ఞానోదయమై, పూర్వజన్మస్మృతి కలిగింది.

క్రిందటిజన్మలో ఒకవృద్ధుడు ఈసుందరర్ అనే కుర్రవాడు కైలాసపర్వతానికి పోయి, పార్వతీదేవి పక్కన వుండే అందాల పరిచారికలను ఇద్దరను చూడగానే "ఇటువంటి అప్పరసలను పెళ్ళాడని జన్మ

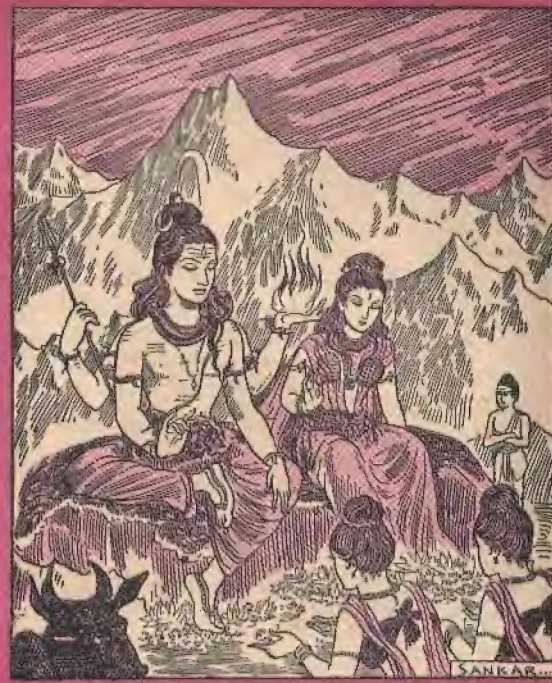
ఎందుకు !” అని మనసులో అనుకొన్నాడట. ఇందుకు పరమేశ్వరుడు కోపించి ‘నిపు భూలోకమందు మాకు సేవకునిగా జన్మించ వలసింది’ అని శపించాడట.

సుందరర్ పరమేశ్వరుని కాళ్ళమీద పడ్డాడు. పరమేశ్వరుడు తన భక్తునిమీద జాలివేసి, తరుణ్ పాయం అనుగ్రహించాడు. ఈ శాపంవల్లనే సుందరర్ కు భూలోక మందు మానవ జన్మ కలిగింది.

పోతే—జ్ఞానోదయం కలిగిన క్షణంనించి సుందరర్ కు రోజురోజూ ఈశ్వరభక్తి ఎక్కువ కాజొచ్చింది. అతను పరుసగా దేశంలోని శైవక్షేత్రాలన్ని దర్శింపనారం భించాడు. వెళ్ళిన చోటల్లా మృదుమధుర మైన కవిత్వంతో తన్మయత కలిగేటట్టు ఈశ్వరుని స్తుతించేవాడు.

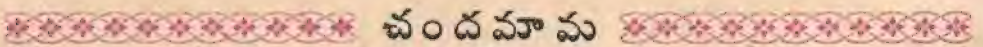
సుందరర్ దర్శించిన శైవక్షేత్రాలలో అతనికి భగవంతుడు చిత్రమైన అనేక మహిమలు చూపిస్తూ వచ్చాడు.

సుందరర్ చిదంబరం, తిరువారూర్ వెళ్ళాడు. తిరువారూరులో ఉండగా ‘పరవై నాచ్చియార్’ అనే పిల్లతో అతనికి వివాహ మైంది. ఈ నాచియారే క్రిందటిజన్మలో తను పరించిన పార్వతిదేవి పరిచారికలలో ఒకతే అనేసంగతి పూర్వజ్ఞానంవల్ల సుందరర్

గ్రహించాడు. సుందరర్ ‘తిరువత్తియూర్’ గ్రామం చేరుకొన్నాక భగవంతుని ఆజ్ఞను శిరసావహించి, ‘సంగిలి నాచ్చియార్’ అనే మరిఒక కన్యను వివాహం చేసుకొన్నాడు.

ఈ సంగిలినాచ్చియార్ అతిలోకసుందరి. అనాడు పార్వతిపక్కని తను చూచిన రెండవ పరిచారికగా వుండిన అప్పరసే ఈ సుందరి అని సుందరనయనార్ కు అవగాహనయింది. ఒక బిల్వవృక్షంకింద యామెను సుందరర్ వివాహం చేసుకొన్నాడు. “ఎన్నడూ నిన్ను విడనాడను” అని అతనిపద్ధ ప్రమాణం తీసికోమని పరమేశ్వరుడు ఆమెను పురికొలిపాడు. అలానే

అమె పెళ్ళికి ముందు మాట తీసుకొన్నది. అయితే తొందరపడి మాట యిచ్చాడేగాని తరవాత సుందరర్ అలోచనలో పడ్డాడు—

‘అయ్యో, ఇక్కడినుంచి కదలనని ప్రమాణంచేశానే. మరి, తక్కిన క్షేత్రాలు దర్శించడం ఎలాగా!’ అని జిజ్ఞాస కలగ గానే ‘స్వామి!—నేను తొందరపడి ఈమెకు మాటయివ్వటంపల్ల ఇక కదలటానికి వీలు లేకపోతున్నది. కనుక నీవే ఈ పుక్షంలో శాశ్వతంగా ఉండిపోవలసింది’ అని ఈశ్వరుని ప్రార్థించాడు.

సంగిలినా చ్చియార్ వద్ద కొంతకాలం వుండేసరికి, సుందరర్ కు మళ్ళీ తక్కిన

క్షేత్రాలు దర్శించుకొందామనే కుతూహలం కలిగింది. మాట తప్పిన సంగతి తెలిసే, తిరువత్తియార్ దాటి మరొక క్షేత్రానికి పోబోయాడు. ఐతే, సుందరర్ ఊరిపొలి మేర దాటేసరికల్లా అతనికి రెండు కన్నులూ కనబడకుండా పోయినై.

గుడ్డితనంతోనే సుందరర్ భక్తి విడువకుండా అవేశపూరితమైన శ్లోకాలు చెప్పి స్వామిని ప్రార్థించుకొంటూ క్షేత్రాలు సేవింప సాగాడు. కాని, దృష్టి తప్పినా పర్యటన మాసలేదు. ఆ పట్టుదలతోనే కర్ర చేత పుచ్చుకొని, తడుముకొని అడుగులు వేసుకొంటూ, కంచి వెళ్ళేసరికి ఎడమకన్ను కనిపించనారంభించింది. తిరువారూరు చేరుకొనేసరికి పూర్తి దృష్టి వచ్చేసింది.

ఈలోపల మొదటిభార్య ఇన పరవైనా చ్చియార్ కు ఇతను రెండవపెళ్ళి చేసుకొన్న సంగతి తెలిసి, సుందరర్ ను యింట్లో అడుగుపెట్టవద్దన్నది. అప్పుడు సుందరర్ తన యిష్టదైవాన్ని వేడుకోగా, పరమేశ్వరుడు ప్రత్యక్షమై, యిద్దరికీ మళ్ళీ స్నేహం కలిపాడట.

ఈ సంగతి తెలిసి ‘కలిక్లామనాయనార్’ అనే ఒక భక్తుడు ఉగ్రుడై సుందరర్ వద్దకు వెళ్ళి “ఏమిరా నీపాగరు! పరమేశ్వరుణ్ణి

వశపరచుకొని, నీ సంసార విషయాలలో దూతగా ఉపయోగించుకొంటావా?" అంటూ తిట్టనారంభించాడు.

తన భక్తులు పేచీపడటం పరమేశ్వరునికి ఇష్టంలేక, ఒక యుక్తిచేశాడు. స్వామి మహిమవల్ల కలిక్కామ నాయనారుకు శూలనొప్పి కలిగింది. అది కుదర్చటంఎవళ్ల వల్లనూ కాలేదు.

చివరకు పరమాత్ముడు అతనికి కలలో కనిపించి 'ఓయీ నాయనార!—నీ బాధ కుదర్చటానికి సుందరర్ ఒక్కడే సమర్థుడు' అని చెప్పాడు.

కాని కలిక్కామనాయనారుకు సుందరర్ ను ఆశ్రయించడమనేది అంతకంటే ఎక్కువ బాధగా తోచింది. ఏమైనాకానీ ఈ బాధలనుండి విముక్తిపొందాలని, ఎరక్తి గలిగి కత్తితో తన పేగులు కోసివేసుకొని ప్రాణాలు విడిచాడు.

ఈ వార్త చెవినిపడగానే సుందరర్ చాలా దుఃఖించి, ప్రాణత్యాగం చేయటానికే సిద్ధపడ్డాడు. ఆ క్షణమందే పరమేశ్వరుడు ప్రత్యక్షమై, కలిక్కామనాయనారును బతికించి "భక్తులారా! మీరిద్దరూ నాకు సమానులే. ఇటుపైన స్నేహంగా వుండండి" అని హితవు చెప్పి అదృశ్యుడయ్యాడు.

తరువాత సుందరర్ అనేకమైన ఇతర క్షేత్రాలు డర్శించుకొంటూపోయి, పరమేశ్వరుని ప్రార్థించగా ఐరావతం భూలోకానికి దిగివచ్చింది. సుందరర్ దానిపైన ఎక్కి గానే, అది విమానంలాగా ఎగిరిపోయి, సుందరర్ ను కైలాసం చేర్చి, ఈశ్వరుని సాన్నిధ్యమందు ఉంచింది!!

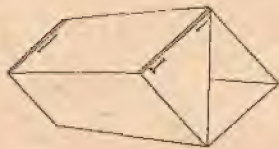
మహాప్రవక్త ఐన సుందరర్ పవిత్ర చరిత్ర వింటే, ఒక్క తమిళదేశస్థులకే కాదు, ఎవ్వరికైనా తస్మయత కలిగి తీరుతుందనటానికి సందేహంలేదు.

కాగితపు పాత్రతో నీళ్లు కాచటం

మామూలుగా మనం వ్రాసుకునే కాగితంతో ఒక దొప్పవంటిది తయారుచేసి, అందులో—లోహపాత్రలో కాచుకొన్నట్టుగానే—నీళ్ళుపోసి కాగవెట్టవచ్చు.

ఇది వివరాలికి ఆశ్చర్యంకొల్పేదిగా వుంది. కాని, దీనిని చేయటంమట్టుకు ఎంతో సులువు. కాగితంతోటి యేమిటి, పాత్ర తయారుచేయడమేమిటి?—అనే సమస్య మొదటనే మీకు విడ్డూరం అనిపిస్తుంది.

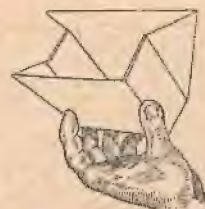

చేయవలసిన విధానం ఇది : మామూలు కాగితం తీసుకుని, దానిని ప్రక్క బొమ్మలో చూపినప్రకారం, చదరంగాగాని, కొలగాగాని నలు ప్రక్కలా, అడుగునా అకారం వచ్చేటట్టుగా మడుచు. మడతలు ఊడిపోకుండా రెండువైపులా

రెండు గుండుసూదులు గుచ్చు. బొమ్మలో చూడు.

చక్కటి పెట్టె అకారంగా తయారైన ఈ కాగితపు దొప్పను చేతపుచ్చుకో. ఇప్పుడు—రెండువైపులా ఊడే గుండుసూదులకు రెండు దారపు కొసలు మెలిపెట్టి ఈ దొప్పను వేలాడదీయ్యి. లేదా, చేతనైతే, నీ చెయ్యి కాలకుండా వుండేటట్టు చూచుకుని, పట్టుకొనివున్నా సరే.

ఇంచుమించు నిండుగానే, నెమ్మదిగా—తెలుకకుండా—దొప్పలో చన్నిళ్లు పోయ్యి. నీడతో నింపిన ఈ దొప్పను మంటపైన పెట్టు. మంట తగలగానే కాగితం అంటుకొని మాడిపోతుం దేమో అని నీవు భయపడతావు. కాని, అలాటి భయం అవసరమే లేదు.

కాగితం ఎంతమాత్రం, కాలదు. సరికదా దొప్ప లోని నీరు క్రమంగా వేడెక్కి కొద్దిసేపటికల్లా చూస్తూ వుండగానే సరిసరి కాగిపోతుంది.

ఇది నీవు చేయటం చూచి, నీ స్నేహితులు ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోతారు.

చిరకాలం క్రిందట ఒక వూరిలో శిలా ముఖుడు అనే షావుకారు వుండేవాడు. అతడికి నగదుతోపాటు, సమస్తమైన ఫల వృక్షాలు కలిగిన పెద్దతోట వుండేది. ఆ పెద్ద తోటలో ఒక మూలని చిన్న వూరిపాక వేసుకుని అందులో అతను కాపురం ఉంటూ వుండేవాడు.

శిలాముఖుడు గడ్డుపెసినారి. తోటలో పండే ఫలాలు తను తినేవాడూ కాదు. ఒక్క ఫలమైనా ఇతరులకు ధర్మమూ చేసేవాడుకాదు.

చెట్ల కాయలు శోయటానికని కూలి వాళ్లను నియమించాడు శిలాముఖుడు. ఒకసారి ఏమి జరిగిందంటే: విరగకాసి నేలకు వేలాడుతున్న మామిడికాయలను కూలీలు కోసి బుట్టలలో నింపుతున్నారు.

కూలీలు కోసేపడవేస్తున్న ప్రతికాయనూ శిలాముఖుడు జాగ్రత్తగా లెక్కిస్తూ 'పాపలా,

అర్ధరూపాయి, ముప్పాపలా..." అంటూ వెలు కట్టి గుసస్తున్నాడు. అంతలో ఒక కూలీవాడు దోరగావున్న మామిడికాయ తీసి కొరకబోయాడు. వాడిని చూస్తూనే శిలాముఖుడు—

"అబ్బీ!—ఆ కాయ ఖరీదురూపాయ. నీకూలీ అర్ధరూపాయి. రేపు పచ్చి పనిచేస్తే బాకీ తీరిపోతుంది!" అన్నాడు.

కూలీవాడు నివ్వెరపోయాడు. ఉదయం నుంచి కాయలు కోస్తున్న తను ఏదో నోరూరి ఒక్కకాయ నోటపెట్టేసరికల్లా 'ఖరీదురూపాయి' అంటున్నాడే అని కోపంపచ్చింది.

శిలాముఖుడూ కూలీవాడూ మాటా మాటా పెంచుకొన్నారు. నానాతిట్టూ తిట్టు కున్నారు. ఆలా వాదం ముడిచి చేతులు కలిపినై. కూలీవాడు రెచ్చిపోయి శిలా ముఖుణ్ణి దేహశుద్ధిచేశాడు. దాంతో శిలా

“నేనేం తెలివితక్కువ దద్దమ్మ ననుకున్నావా? ఈ కూలీవాళ్ళను చచ్చినా నమ్మగూడదు. కాయలు కోయండ్రా అంటే, కోసినన్ని కోసి తిన్నన్ని తినేస్తూంటారు. పోనీ, తిన్న వాటికి డబ్బుకట్టమంటే మీదిమీదికి వస్తారు. ఎందుకొచ్చిన బాధ!” అనేవాడు.

ఒకనాడు శిలాముఖుడు తోట చుట్టి వద్దామని బయలుదేరాడు. తోటమొత్తం ఎన్నిచెట్లు వున్నాయి? ఏ చెట్టుకు ఎన్ని కాయలు గాననై? రాలిన వెన్నె? కొమ్మల నుంచి వేలాడుతున్నవెన్ని?—ఈవిధంగా అతడు లెక్కలు వేయసాగాడు.

ముఖుడు ఉగ్రుడై, అప్పటినించి తోటలో కాయలు కోయకుండా అలాగే వుంచేశాడు.

ఐతే, అప్పడప్పుడు ఆ పండ్లను చూస్తే నోరు వూరేది. కాని అంతలోనే— “ఎంత లేడన్నా ఒక్క మామిడిపండు నాలుగణాలు చేస్తుండే! అంత ఖరీదుగల పండు తిని వేస్తే యింత రాబడి నాకు నష్టమేకదా!” అని అనుకునేవాడు.

కాలం గడుస్తూవుంది. రకరకాల పండ్లు అన్నీ పండి, రాలి పోతూండేవి. శిలా ముఖుడు మాత్రం అలా చూస్తూ వూరుకునే వాడు. ఎవరైనా ‘ఏమిటయ్యా అలా తోట పాడుపెడుతున్నావే?’ అని అడిగితే—

అలా తోటలో నడుస్తూపోతున్న శిలా ముఖుడికి ఒక మామిడికొమ్మ మీద కూర్చుని శ్రావ్యంగా పాడుతున్న ఒక చిన్న అంబాలి పక్షి కనబడింది. అది పిచ్చికంతే వుంది. దాని తోకకు ఇంద్రధనుస్సులో కనబడే రంగులన్నీవున్నాయి. ఆ చిన్నారిపక్షి మధురంగా గానం చేస్తూవుంటే, మోళ్లునయితం చిగిర్చేటట్టు ఉంది.

ఆ మధురగానం విని శిలా ముఖుడు తన్నయ్యడైపోయాడు. వెనకాలే పోయి ఆ చిన్నారిపక్షిని గుప్పిట్లో చిక్కించుకొన్నాడు. ఐతే, అది గిలగిలా కొట్టుకోలేదు; కోవకో అతనిని పొడవనూలేదు.

“శిలాముఖా! నన్ను విడిచివుచ్చావంటే నీకు లాభించే మూడు దివ్యసూక్తులు విని పిస్తాను” అని అంది.

పక్షి నోటినుంచి ఈవిధంగా మానవ భాషలో మాటలు వినబడేసరికి శిలాముఖుడు తత్తరపాటు చెందాడు.

“నిజంగా లాభించే సూక్తులే చెబుతావా?” అని ప్రశ్నించాడు. ‘లాభించటం’ అంటే ధనరూపంలోనేగదా అనుకున్నాడతను.

“అవును! నిజంగా లాభించే సూక్తులే చెబుతాను” అన్నది పక్షి.

మారుమాటాడకుండా శిలాముఖుడు పక్షిని గుప్పెటనుంచి వదిలాడు. అది ఎగిరిపోయింది. ‘లాభం’ అన్నమాట ఎప్పుడైతే, చెవినిబడిందో ఆ క్షణమందే అతడికి గల కాస్త యింగితమూ ఇగిరిపోయింది.

ఆ పక్షి రివ్వుమని ఎగిరిపోయి, సమీపాన మామిడికొమ్మమీద వాలింది. శిలాముఖుడు నోరుతెరుచుకుని ఏమి చెబుతుందా అని చెవులురిక్కించి వున్నాడు.

“ఇదుగో, నేను చెబుతానన్న సూక్తుల్లో మొదటిది—లేనిదానికోసం విచారించకు!” అని అన్నది, పక్షి.

“ఈమాత్రం నాకు తెలియదా? ఇలాంటి నీతులన్నీ చిన్నతనంలోనే చదువుకున్నా.

నీ పిచ్చిక బుద్ధుల వినేటందుకు నే మూర్ఖుణ్ణి కాను!” అన్నాడు శిలాముఖుడు, కోపంగా.

“శిలాముఖా! నిజంగా నువ్వు మూర్ఖుడివే. కాకపోతే, అంతసేపు నన్ను గుప్పెట్లో వుంచుకునికూడా నా శరీరంలో మణుగు బంగారం వున్న సంగతి గ్రహించనేలేక పోయావే!” అన్నది పక్షి.

“మణుగు బంగారమే! ఒక మణుగు!! అయ్యో, నిన్ను వదిలిపెట్టి ఎంత పొరపాటు చేశాను?” అని విచారించాడు శిలాముఖుడు.

ఇందుకు పక్షి పకపక నవ్వి, రెక్కలు టపటపలాడించింది. “శిలాముఖా! నువ్వు

మూర్ఖుడివే. పరమమూర్ఖుడివి. చిన్న పిచ్చి కంత వున్న నాలోపల మణుగు బరువుగల బంగారం వున్నదంటే ఎలా నమ్మగలిగావు, పిచ్చివాడా?" అన్నది పక్షి.

శిలా ముఖుడు పళ్ళుకొరికి, గుడ్లు ఇంతంత చేశాడు. అప్పుడు పక్షి అతనితో మళ్ళీ ఇలా అన్నది:

"ఇక రెండవ సూక్తి విను! యితరులు చెప్పింది అంతా నిజమే అనుకోకు!"

'ఇదీ నేను చిన్నతనంలో చదువుకొన్నదే. ఇందులో మాత్రం కొత్త యేముంది!' అన్నాడు శిలా ముఖుడు గుడ్లురుముతూ.

"అన్ని తెలుసుననుకునే తెలివితక్కువ దడ్డమ్మవు నువ్వు. ఇక మూడోసూక్తి విను: గుప్పెట్లో చిక్కిన లక్ష్మిని పదులుకొని, చెట్టు కొమ్మలమీద వెతకకేం!" అన్నది పక్షి.

ఈమాటకు శిలా ముఖుడు తల నేలకు కొట్టుకొని, "అవును నిజంగా నే మూర్ఖుణ్ణి!" అని ఈసారి పప్పుకొన్నాడు.

ఆ సమయంలో తోటమధ్యని ఒక పెద్ద గాలి లేచింది. ఎండిన ఆకులనూ అల ములనూ గిరుమని సుడులు తిప్పతూ, ప్రతి చెట్టునూ సమీపించింది. ఆ సుడిగాలి వేళ్ళతోకూడా బ్రహ్మాండమైన వృక్షాలను నైతం నేల కూల్చింది.

భయంతో కళ్ళుమూసుకున్నాడు శిలా ముఖుడు. కళ్ళు తెరిచిచూస్తే ఏముంది?— తోటలోని చెట్లన్నీ కూకటివేళ్ళతోసహా పెల్ల గింపబడివున్నాయి!! చెట్టుకొమ్మమీది ఆ చిన్నారిపక్షి అంతర్ధానమైంది. అతను నివసించే పూరిపాక కప్పకూడా ఎగిరిపోయి మొండిగోడలుమాత్రం ఆనవాలున్నాయి.

"లక్ష్మీదేవి సకలైశ్వర్యాలూ యిచ్చింది. ఐతేనేం? నేను అనుభవించలేదు; యితరుల్ని అనుభవించనియలేదు. చివరకు అంతా నేలపాలైంది. నిజంగా నేను మూర్ఖుడినే!" అనుకొంటూ పరిపరివిధాల విలపించాడు శిలా ముఖుడు.

అట్ట మీది బొమ్మ

పాండవులైదుగురనూ ఎలాఐనా హతమార్చాలెనని దుర్యోధనుడు కాంక్షపట్టి వున్నాడు. తన పరివారంతో నిరంతరమూ సలిహాలుచేస్తూనే వున్నాడు. అనేక మైన పూహాలు పన్ని అవన్నీ విఫలములైన తరువాత చివరకు ఒకేఒక అయోధు మైన పుపాయం పన్నాడు. అదేమిటి అంటే :

కనకుడు అనే గొప్ప శిల్పిని రప్పించి, అందమైన ఒక లక్కయింటిని సృష్టించాడు. 'మీ అన్నదమ్ములందరూ ఈ ఇంట్లో ఉండండి' అని ధృత రాష్ట్రానిచేత పాండవులకు హితవు చెప్పించాడు. ఆ ప్రకారం వచ్చి, పాండవులు లక్కయింటిలో మనులుతూవుండగా చూచి, ఒక రోజున ఆ యింటికి నిప్పు ముట్టించుమని 'పురోచను'డనే అంతరంగికునితో యేర్పాటుచేసివుంచాడు.

ఇతే—పాండవపక్షపాతి ఐన విదురునివలన భీమసేనుడు ముందుగానే ఈ యేర్పాటు తెలుసుకొన్నాడు. పురోచనుడు లాజగృహాన్ని దహనంచేయబోయే సమయంకూడా తెలుసుకొన్నాడు.

ఈ పరిస్థితులన్నీ గ్రహించి, అంతకుముందుగానే తవ్వి ఉంచిన ఒక రహస్యసొరంగంద్వారా భీముడు గాఢనిద్రలో వున్న తన తల్లి కుంతిదేవిని, సోదరులందరనూ ఎత్తుకుతీసుకుపోయి గంగానది ఒడ్డుకు చేర్చాడు. విమరుని ఏర్పాటుప్రకారం అక్కడ ఆ సమయాన నిద్రంగా వున్న ఒక పడవ పాండవులనూ కుంతిదేవిని ఎక్కించుకుపోయి, సురక్షితమైన ఒక ప్రదేశమందు దిగబెట్టింది. తరువాత భీమసేనుడు మరలివచ్చి, పురోచకునికంటే ముందుగా తనే లక్కయింటికి నిప్పుముట్టించివేశాడు. చిట్టక సేపటిలో లాజగృహం పురోచకుడితోసహా భస్మిపటలమై పూరుకొన్నది.

తెల్లవారగానే అక్కడ బూడిదమాత్రమే కనబడింది. పాండవులందరూ చచ్చివుంటారని దుర్యోధనాదులు సంతోషించారు. ఈ ఘోరవార్త విని భీష్మాదులు దుఃఖించారు. అందరితోపాటు విదురుడున్నూ దుఃఖం నటించాడు. పురోహితులను రప్పించి చచ్చారనుకొన్న పాండవులకు, కౌరవులు ఉత్తర క్రియలు జరిపించారు. ధృతరాష్ట్రాడుకూడా పాండవులకు తిలోదకాలు పదిలాడు. దగ్గమైన లక్కయింటినిగురించి తనప్రజ్ఞ తలుచుకొని దుర్యోధనుడు పొంగిపోయాడు.

కల్ల ముట్టడి

పూర్వకాలమందు రాజపుత్రస్థానంలో అనేకమైన చిన్నచిన్న సంస్థానాలు ఉండేవి. అటువంటివాటిలోదే 'మీవార్' సంస్థానం. మీవార్ కు ముఖ్యపట్టణం చిత్తూరు.

మీవార్ ను పాలించే రాజులు 'రాజాలు.' అటువంటివారిలో ఒకడు 'రత్నరాజా.'

రత్నరాజాకు తన పదవి తో తృప్తి కలగలేదు. ఇరుగుపొరుగు రాజుల నందరినీ పశం చేసుకొవాలనీ, వాళ్ళ వద్ద కప్పం పసూలుచేసి చక్రవర్తి ననిపించు కొవాలనీ బుద్ధిపుట్టింది. పుట్టగానే, 'మీరంతా పచ్చి నాకు పాదాక్రాంతులై, కాన్కలు చెల్లించివెళ్ళండి' అంటూ వారందరకూ రాయబారాలు పంపించాడు.

చిత్తూరుకు ఆరవైమైళ్ళలో 'బూండ్ కోట' అనే ఒక కోట వుంది. బూండ్ సంస్థాన ప్రభువు సురాజముల్లుడు చాలా పరాక్రమ శాలి. చిత్తూరునుండి వచ్చిన రాయబారి

తన మాటలు చెప్పగానే, తోక తొక్కిన తాచులాగా లేచాడు సురాజముల్లు.

రాయబారి హడలిపోయాడు. వెనుకకు తిరిగిచూడకుండా, తిరుగుదారిపట్టి పోయి, జరిగినదంతా పూసగుచ్చినట్టు రాజాకు మనవిచేశాడు.

రాజా మండిపడ్డాడు. బూండ్ కోటపైకి దాడివెళ్ళటానికి సైన్యాలను సిద్ధం చేయ వలసిందని ఆజ్ఞాపించాడు.

'బూండ్ ప్రభువు చాలా బలవంతుడు. అతని సైన్యంలోని ప్రతి రాజపుత్రుడూ గొప్ప పౌరుషవంతుడు. అటువంటివానితో కయ్యం పెట్టుకోవటం పనికిరారు' అని అనేకవిధాల రాజాకు చెప్పి చూచారు సంస్థానంలో మంత్రిలూ, సేనాధిపతులూ కూడా. కాని, ఎవ్వరిమాటా రాజాకు చెవి కెక్కలేదు. అందరి సలహాలనూ తోసి పుచ్చి, సైన్యాన్ని వెంటబెట్టుకపోయి బూండ్

కోటను రాజా వెంటనే ముట్టడించాడు. రత్నరాజా కొలువులో లాలాజీ అనే పేరుగల రాజపుత్రుడున్నాడు. అతను బూందీకోటలో పుట్టినవాడే. బూందీప్రభువైన సురాజ మల్లునితో అతనికి చుట్టరికంకూడా వున్నది.

ఐతే—వీదో ఒక సందర్భంలో మాట పట్టంపు రావటంవల్ల లాలాజీ, కొంతమంది సైనికులను తన వెంటబెట్టుకొని, బూందీ పట్టణం వదలిపోయి, రాజాకొలువులో కుదురుకొన్నాడు.

రాజా బూందీకోటను ముట్టడించటానికి వెళ్ళినప్పుడు లాలాజీ చిత్రూరులో లేడు. విమంటే — “సైనికులతోసహా ఫలానా గ్రామానికి పోయి పన్ను వసూలుచేసుకు రావలసింది” అని రాజాయే అతనిని ఎక్కడికో పంపాడు.

తనకు ఇట్టే వశమైపోతుందికదా బూందీ కోట అని అనుకొన్నాడు రాజా. కాని, బూందీప్రభువు ఐన సురాజమల్లుడు బలవంతుడు. పైగా చతురుడు. ఫలానా రాజా తనపైకి దండెత్తివస్తున్నాడనే వార్త తెలిసి తెలియటంతోనే చక్కచక్కమంటూ గొప్ప ఏర్పాట్లు కొన్ని చేశాడు. ఒక సంపత్సరం పాటు రాజకుటుంబానికి పరివారానికి సరిపడ్డ భోజనసామగ్రితో కోట నింపేసి,

తలుపులు మూయించివేశాడు. రత్నరాజా సేనలతోసహా కోటబయట విడిసి, ఇదంతా చూడగా ఏమీ చేయలేక ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఎత్తయిన కోటగోడలు, లోతైన కందకాలూ ధాటిపోదామా అంటే ఎంత మాత్రమూ వశం కాలేదు.

ఇలా వుండగా, కోటపైనుండి బాణాలూ, బండరాళ్ళూ, వేడివేడి చమురుధారలూ వచ్చిపడటంతో కిందనున్న సైనికులు నాశనం కాబోచ్చారు.

ఈస్థితిలో రాజా ‘బూందీకోట వశం కావాలి, అప్పుడునేను భోజనం చేయాలి!’ అంటూ ప్రతిజ్ఞకూడా పూనాడు.

ప్రతిజ్ఞ పూనినంతమాత్రాన కోట వశ మవుతుందా ? పరిస్థితిలో మార్పు ఏమీ కనబడలేదు. కోట అతనికి వశంకాలేదు. రాణా భోజనం చేయలేదు.

మంత్రులూ, ముఖ్యద్యోగులూ కలిసి ఎన్నోవిధాల రాణాను భోజనం చేయమని కోరారు. ఎంత బతిమాలినా అతను పట్టు విడవలేదు. రాణా అలానే భిక్షించుకు కూర్చున్నాడు.

రోజులు గడచినకొద్దీ రాణాకు శరీరంలో నీరసం ఎక్కువగుతూపెచ్చింది. చివరకు, రాజ్యంలో ప్రతివారికీ, 'మా రాణాకు ఎలా నచ్చజెప్పటం ? అయినను ఎలా బతికించు

కోవటం ?' అనే అత్రత పట్టుకుంది. ఈ స్థితిలో, ముఖ్యమంత్రికి ఒకానొక ఆలోచన తట్టింది. "ప్రభూ!—తాము మాట తప్పని మానధనులని లోకానికి తెలుసు. ఈ సందర్భంలోనైనా మీరు ఇప్పుడు మాట తప్పిపోనక్కరలేదు. అందుకు ఒక పని చేదాం : ఏమిటీఅంటే—మనం తక్షణమే మన చిత్తూరునగరానికి మరలిపోవటం, ఇటువంటిదే అక్కడ ఒక కోట కట్టించి, దానికి 'బూందీకోట' అని పేరుపెట్టడం, దానిని ముట్టడించి వశంచేసుకోవటం ! ఇలాచేస్తే దేవరప్రతిజ్ఞ భంగంకాకుండా వుంటుందని నా పుద్దేశం" అన్నాడు.

ఈ పుపాయం రాణానుసనుకు బాగా నచ్చింది. మారుతీలోచన లేకుండా, సైన్యాలను తిరుగుదారి పట్టమని ఆజ్ఞయిచ్చాడు.

అందరూ చిత్తూరునగరం చేరుకొన్నారు. ముఖ్యమంత్రి సలహాప్రకారం ఒక చిన్న కోట కట్టారు. దాని సింహద్వారంపైన 'బూందీకోట' అని అక్షరాలు చెక్కించారు. రాత్రికి ఆగి, తెల్లవారగానే మంత్రి 'కోట ముట్టడించండి ! వశంచేసుకోండి !!' అని హెచ్చరించాడు.

ఆరాత్రికే లాలాజీ, వెల్లిన పని పూర్తి చేసుకొని, తన పరివారంతోనూ సైన్యం

తోనూ చిత్తూరుకు తిరిగివచ్చాడు. వచ్చేసరి కల్లా అక్కడ కనబడుతూవున్న చిన్నకొటను చూచి 'ఇదియేమిటి?' అని అడిగాడు. సంగతిసందర్భాలు విని, 'వీడిచినట్టే వుంది రాణా పాలన!' అనేశాడు.

తెల్లవారగానే రాణా సేనాధిపతి, నాలుగు వినుగులనూ, పాతిక గుర్రాలనూ, కొద్దిగా సైన్యాన్ని తీసుకొని సకలు బూందీకొటకు వెళ్లాడు. కొటను ముట్టడించినట్టు నటించి, అట్టహాసంగా "కందకాలు దాటండి! కొట గోడలు ఎక్కండి!!" అంటూ, పెద్దకేకలతో కోలాహలం చేయసాగారు.

మితిమీరిన ఉత్సాహంతో సైనికులు "రాజాధిరాజుకూ జై! రత్నరాణాకూ జై!!" అని జేజేలుకొట్టి, కొటగోడలు ఎక్కటానికి ప్రారంభించారు.

కాని తలవనితలంపుగా, సైనుంచి బాణాలువచ్చి తగిలి, ఎక్కడి వాళ్లక్కడనే కందకంలో పడిపోతూవచ్చారు.

'ఏమిటిది? లోపలున్నదెవరు? "కల్ల ముట్టడి" అని తలచి మనం దాడిసాగిస్తూ వుంటే, నిజంగానే ఇంతమంది జనాన్ని చంపేశారే ఎవళ్ళో ఒక్కమాటుగా?'— అంటూ ఈవిధంగా అశ్చర్యపోయాడు రాణా సేనాధిపతి.

"తెరవండి తలుపులు! లోపల ప్రవేశించండి!!" అని అజ్ఞాపించాడు.

అజ్ఞాపించాడేకాని, పాపాణాలవంటి అకొటతలుపులు తెరవడం అంటే మాటలా? ఎవళ్లవల్ల నపుతుంది?

చచ్చిచెడి, ఎలాగో సాధ్యంచేసుకొని, రాణాసైనికులు కొటతలుపులు తెరిచారు. తలుపులు తెరిచినా, లోపల చొరబడటానికి ఎంతమాత్రమూ వీలుకాలేదు. ఏమంటే: ఒక వందమంది సైనికులతో లాలాజీ ద్వారంపద్ద అడ్డు నిల్చుని వారిని అటకాయిస్తూవున్నాడు. లాలాజీని చూడటంతోనే రాణా సైన్యాధిపతి మండిపడి, 'ఏమోయి

వీరుడా! 'కోరి మరణం తెచ్చుకొంటావా?' అని హెచ్చరించాడు, ఊరుముతూ.

'చావుఅంటే భయ పడే రాణావారి సేనాధిపతులకే ఆ భయం. మాకుకాదు!' అన్నాడు లాలాజీ, ధీమాగా. 'బూందీకోట వశంచేసుకోలేక, చేతకాని దద్దమ్ములలాగా తిరిగివచ్చి ఇక్కడ సిద్ధమయ్యారా, పిరికి పందలు!! రోషం, పంతం ఉంటే పోయి ఆ కోటను వశంచేసుకోవాలి. ఇదేంపని?' అనేసరికి అంతా నిశ్చేష్టులయ్యారు.

'ఇంతకూ నే నెవడినో తెలుసా? బూందీవంశస్థుణ్ణి! కలలోఅయినా బూందీ కోటకు ఇటువంటి అవమానం జరిగిందంటే నేవప్పును. అందుకే, ఈకోట ప్రవేశించాను. దీనిని కాపాడటానికి నిశ్చయించుకున్నాను. రండి, ఎవడు వస్తాడో! బూందీవంశస్థులంటే ఎలాంటివాళ్లో ప్రతాపం చూపిస్తా!" అని అంటూ, తొడ చరచి మీసం దువ్వాడు.

లాలాజీసేనలకి,మీవార్ సేనలకి మధ్యని గొప్పయుద్ధం జరిగింది.

లాలాజీ సైనికులు కొద్దిమందే ఐనా, అతి పౌరుషంతో పోరాడి, మీవార్ సైనికులను ఎంతోమందిని అవలీలగా వీరస్వర్గానికి సాగసంపారు.

'కోట వశమైంది' అనే వార్త తెలియ గానే ముద్దవేట్లో పెట్టుకుందాము అని విస్తరి ముందు కూర్చున్న రత్నరాణా,ఇప్పుడివార్త తెలియగానే తన అవివేకానికి తననే నిందించుకున్నాడు.

"కల్లముట్టడి"లోనైనా బూందీకోటకు అవమానం కలగటమనేది సహించని లాలాజీ అభిమానాన్ని రాణా ఎంతగానో మెచ్చుకున్నాడు.

పైగా, బూందీవంశస్థులతో మరెన్నడూ కయ్యానికి కాలు దుప్ప కూడదు అని ఆనాడే నిశ్చయం చేసుకున్నాడు.

బదులు చెప్పు

1. ప్రపంచంలో పెద్దగోడ ఎక్కడ?
హిందూదేశం
చైనా
రష్యా
2. ప్రపంచంలోకెల్లా గొప్పదైన రాజు
భవనం ఎక్కడ వున్నది?
రోమ
మాస్కో
లండన్
3. ఎక్కువ అడవులు ఎక్కడున్నాయి?
బెంగాల్
మద్యప్రదేశ్
అస్సాం
4. 'ఆముక్తమాల్యద'ను రచించిన
కవి ఎవరు?
పెద్దన
భట్ట
రాయలు
5. టైప్ రైటరు మిమిన్ నెయిడట
కనిపెట్టింది ఎవరు?
ఫరాడె
జార్జ్
డేవి
6. దుర్భిణీయంత్రం కనిపెట్టినదెవరు?
గెలిలియో
అడినన్
వాట్సన్

అంశం 1	9	జ్వెల్	8
అంశం 2	9	జ్వెల్	7
అంశం 3	9	జ్వెల్	1

దూరపు కొండలు

దగ్గరగా వుండే కొండలకూ దూరాన
వుండే కొండలకూ, మనకు కనపడటంలో
ఎంతో తేడా వుంది.

దగ్గరగా వుండే కొండలు రాళ్ళూ
రప్పలతో, చెట్లూ చేమలతో నిండి, నిజ
మైన రంగులో మనకు కనబడతై.
దూరాన వుండే కొండలు అలా కాదు.
నీలిరంగుగా కనిపిస్తాయి. ఎందుచేత?

ఇదే చిత్రం. అలా మనకు నీలి
రంగుగా కనబడేది నిజంగా కొండకు
గల రంగు కానేకాదు. అది గాలికి గల
రంగు. గాలిలో సూర్యుని కిరణాలు
ప్రసరిస్తూవుంటాయి. సూర్యకిరణాలు
అనేకమైన రంగులు కలిగివుంటాయని
అందరకూ తెలుసు. సూర్యకిరణాలు
ప్రసరించటంవల్ల గాలి నీలిరంగుగా
కనిపించటంలో అశ్చర్యంలేదు.

రంగుపాఠలు కలిగిన ఏ వస్తువు
నైనా కళ్ళయొడుట పెట్టుకుని కొండలను
చూస్తే కొండలు ఆ రంగులతోనే కని
పించటం సహజం. అలానే, గాలిలో
వుండే లేతనీలిరంగు కిరణాలవల్ల
దూరపుకొండలు మనకు అదేరంగుతో
కనపడతాయి.

విలువ వేసి పుణ్యం

భగవానులు కడుపెడ. కూలీనాల్ చేసుకొని జీవనం గడిపేవాడు. సంసారం చూడబోతే పెద్దది. దోసతోటలాగా బోలెడంతమంది పిల్లలు.

తగిన రాబడి లేక, పిల్లా జెల్లతో సంసారం ఈదుకురావటం భగవానుకు ఒక గడ్డు సమస్య ఐపోయింది. ఒక్కొక్కప్పుడు తిండికి లేక, వారు పస్తులుకూడా పడుకో వలసివచ్చేది.

ఇటుపంట స్థితిలో 'ఎలారా దేవుడా!' అంటూ ఆ దేవతలు రాత్రింబగళ్ళు చింతిస్తూ ఉండేవాళ్ళు.

ఇలా వుండగా—

కైలాసపురానికి ఒకప్పుడు ఒక సన్యాసి వచ్చాడు. ఈ సన్యాసి ఒక చిత్రమైనవాడు. పుణ్యంచేసుకొన్న మానవులుంటే వారు చేసిన పుణ్యకార్యాలకు విలువ కట్టి, వాటికి తగిన ధనం ఇస్తాడు.

ఈ విధంగా అనేకమంది పుణ్యాత్ములు సన్యాసివద్దకు రావటం, వారు చేసిన పుణ్యాలను తక్కిడలో వేసి తూచి, తగిన బహుమతులను సన్యాసి ధనరూపంగా ఇవ్వటం, జరుగుతూవచ్చింది. ఎంతోమంది పుణ్యజనులు సన్యాసివద్దకు వచ్చి బహుమతులు పొందుతూవున్నారనే సంగతి నిమిషంలో ఊరంతా పాకిపోయింది.

ఈ వార్త భగవానులు భార్యకుకూడా తెలిసింది. తెలిసిన క్షణంనుంచి ఆమె ఊరుకొక, భర్తను వేపుకొని తినసాగింది.

"కానుకు గతి తెని గర్భదర్శిద్రుల మైతిమే మనం. ఏమైనా దానాలు చేసి పున్నామా, ధర్మాలు చేసివున్నామా? పెద వాళ్ళేమిటి, పుణ్యం చేయగలగడమేమిటి? ఏ పనిచేసినా ధనపంతులవల్ల సప్తతుంది గాని..." అంటూ ఒకవిధమైన నిస్పృహతో మాటాడసాగాడు భగవానులు.

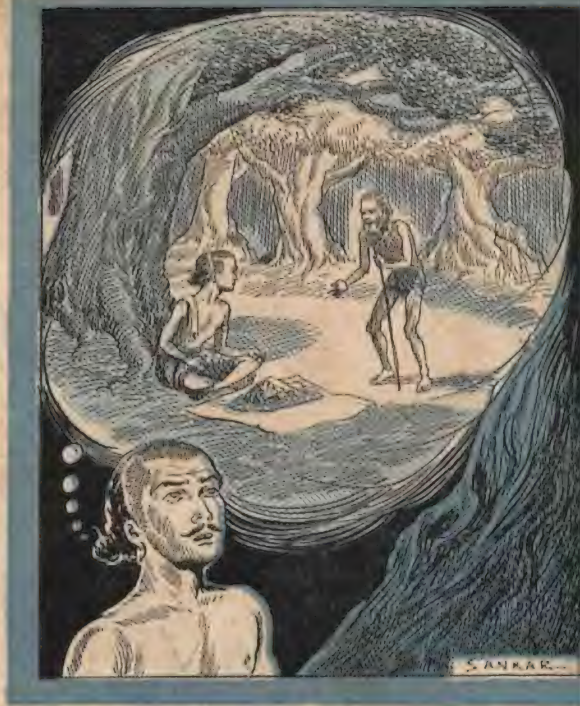
“అలా కాదు. పుట్టిందిమొదలు ఇప్పటి వరకూ ఒక్కటైనా—ఏపాటి చిన్నదైనా— పుణ్యకార్యం చేయకుండా వుంటారా, విడ్డూరం! కాస్తంత జ్ఞాపకంచేసుకోండి. మన ఇరుగుపొరుగులంతా పోయి, వాళ్ళ పుణ్యకార్యాలను అమ్మేసి పందలకొద్ది రూపాయలు మూటకట్టితెచ్చుకొంటున్నారు. మీరూ పోయిరండి. పిల్లలూ మనం బతికి పోతాం” అని పట్టుపట్టింది, అతని భార్య.

ఇంట్లో భార్యపొరు పడలేక, ఒక రోజున దారిబత్తెం తీసుకుని భగవానులు కైలాస పురానికి బయలుదేరాడు.

అడవులు దాటి, కొండలు దాటి మజిలీలు చేసుకొంటూ పోతున్నాడు.

దారిలో—చాలామంది జనం వాళ్ళు వాళ్ళు చేసిన పుణ్యకార్యాలను జ్ఞాపకానికి తెచ్చుకొంటూ, ‘నాకింత వస్తుందంటే నాకింత వస్తుందని అంచనాలు కట్టుకొంటూ పోతున్నారు. అందులో కొంతమంది పల్లకిలలోనూ, కొంతమంది గుర్రాల మీదా, కొంతమంది మామూలు ఎద్దుల బండ్లలోనూ వెళుతున్నారు.

ఇవన్నీ వినగా వినగా, భగవానులకు కూడా కుతూహలం కలిగింది. తను చేసిన

ఏపాటి చిన్న పుణ్యమైనా, ఏ మూలైనా ఉన్నదా అని తీవ్రంగా అలోచింపసాగాడు.

‘అయ్యో, తీరా మనం ఆ సన్యాసిపద్ధతు పోయి, సమాధానం చెప్పలేక తెల్లముఖం వేసుకుని తిరిగిరావలసివస్తుందేమో!’ అని అతను ఎన్నోసార్లు నిస్పృహచెందాడు. ఐనా, పట్టుదల వదలలేదు, ప్రయాణం మాసలేదు.

అరణ్యం చివరకు వచ్చేశారు ప్రయాణికులు. ఒకచోట ఒక బ్రహ్మాండమైన మర్రి చెట్టు కనిపించింది. దానిని చూడగానే భగవాన్లకు ఏదో జ్ఞాపకంవచ్చినట్లయింది.

అతని ముఖం వికసించింది. అలా వికసించుటానికి గల కారణంవుంది. అది యేమిటి అంటే:

కొన్ని సంవత్సరాలకిందట, ఒక రోజున ఈ అడవిలోనుంచే భగవానులు ప్రయాణం చేయవలసి వచ్చింది. సరిగా ఈ మర్రి చెట్టుకిందనే విశ్రాంతి తీసుకోవటానికిని కూర్చున్నాడు. అప్పుడుకూడా అతను కైలాసపురానికి పోవోతున్నాడు. అనాడూ భగవానులు పేదవాడే.

భగవానులు బయల్దేరేముందు అతని భార్య ఎక్కడో కాస్త పిండి బదులుతెచ్చి,

చారిలోకి తీసుబండ్లారాలు చేసిపెట్టింది. భార్య తన కిచ్చిన ఆ మూట చెతపుచ్చుకొని పోయిపోయి, ఈ మర్రిచెట్టు చేరుకొన్నాడు. ప్రయాణించేసి చేసి అలసిపోవటంచేత మంచి అకలి వేసింది, దాహమూ వేసింది. అందుచేత అతను, భార్య కట్టియిచ్చిన మూట మెల్లగా విప్పి, అందులో పదార్థాలు ఇక తిండామని సిద్ధపడ్డాడు.

అంతలోనే "నాయనా! మూడురోజులయిందే ముద్ద కళ్ళజూచి. ఒక్క కబళం వెయ్యి నా తండ్రి!!" అంటూ ఒక దినా లావన వినిపించింది.

ఇదేమిటా అని భగవానులు తిరిగిచూచే సరికి, ఒక శతవృద్ధు అతనియెదుట కనిపించాడు. భగవానులుకు హృదయం తల్లడిల్లిపోయింది. ఆ ముసలివాడు పాపం, ఊదితే ఎగిరిపోయేటట్టు వున్నాడు.

నిమిషమైనా జాగుచేయక, భగవానులు లేచి, ఆ వృద్ధుణ్ణి చేతులుపట్టి తీసుకపోయి, చెట్టుకింద తన స్థానంలో కూర్చోబెట్టాడు. తను తిండామని సిద్ధంగా పెట్టుకొన్న తినుబండారాలు అన్నీ తినమని ఆతనికిచ్చాడు.

ముసలివాడు సంకోచించాడు. భగవానులు బలవంతంచేశాడు. చివరకెలా ఐతే

నేం, వృద్ధుడు తనటం ప్రారంభించాడు. సగం తిన్నాక వృద్ధుడు తృప్తితో లేచి, భగవానుల్ని అనేకవిధాల దీవించి, తనదారిని తను వెళ్ళిపోయాడు.

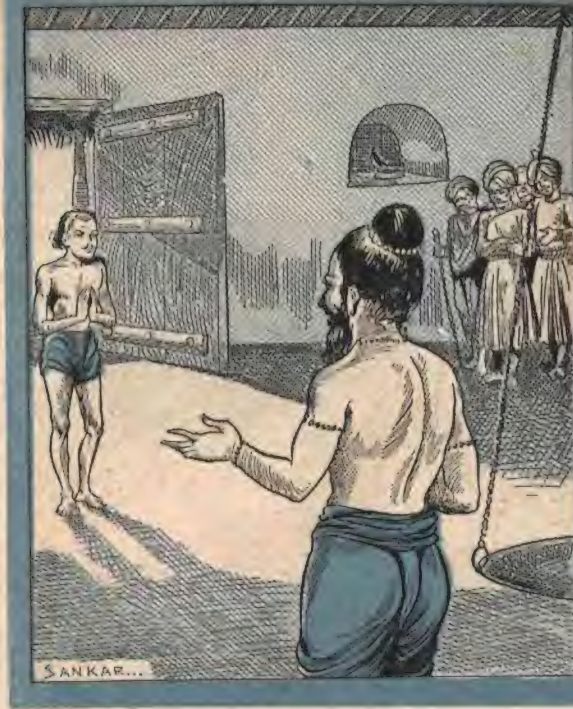
ఇప్పుడు ఈ మర్రిచెట్టు చూడగానే ఆనాటి ఈ సంఘటన చటుక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది భగవానులుకి. అతని ముఖం వికసించటానికి ఇదే కారణం.

ఈపాటి దైనా ఒక చిన్నిసుకృతం గుర్తు వచ్చినందుకు భగవానులు పొంగిపోయాడు. అతనికిప్పుడు మనస్సులో కొంచెం నిబ్బరం కూడా కలిగింది.

ఈ మనోధైర్యంతో అతను మరికొంచెం గబగబ కాలు సాగించి, చివరకు కైలాస పురం చేరుకొన్నాడు.

అక్కడ—

సన్యాసి బసచేసపున్న ముకాంలో జనం పట్టకుండా వున్నారు. సన్యాసికి ఎదుట ఒక కాటా తగిలించివుంది. అందులో పుణ్యంచేసుకున్నవాళ్ళు ఒక్కొక్కళ్ళే వచ్చి ఒక సిబ్బెలో కూర్చుంటారు. రెండవ సిబ్బెలో సన్యాసి ధనం కుమ్మరిస్తూ వుంటాడు. ఎవళ్ళు చేసుకున్న పుణ్యం కొద్దీ వాళ్ళకుతగిన ధనం దొరుకుతూవుంది.

అ ధనం మూటకట్టుకొని, పనే తిరగానే ఒక్కొక్కళ్లు యిళ్ళకు పోతున్నారు.

ఆ పుణ్యాత్ములైనటువంటి ఒక్కొక్కళ్లను చూస్తూవుంటే భగవానులకు బిడియం వేసింది. తనుచేసిన ఆ స్వల్పకార్యాన్ని, సన్యాసి ఎదట గొప్పగా ఎలా చెప్పకొపటమా అని దిగులుపట్టుకొన్నది. ఇంతాచేసి, అది ఒక పుణ్యకార్యంకింద లెక్కకు రాకపోయి నట్టయితే తనపని సిగ్గుచేటు ఐపోతుందే అని సంశయిస్తూ అతను వెనక్కు వెనక్కు తగ్గుతూ వచ్చాడు. శంకతో ఒకమూల బదిగి కూర్చున్నాడు.

చందమామ

భగవానులను సన్యాసి గమనించి
“ఎవరవయ్యా నీవు? ఎందుకు వచ్చావు?
ఏమిటి కథ?” అని కుశలప్రశ్నలు వేశాడు.

అందుకు భగవానులు జంకుతూ,
“స్వామీ! బీదరికం సహించలేక నేనూ
ఏదైనా చెప్పకొని, తగిన ద్రవ్యం పుచ్చు
కుందామని వచ్చాను. ఇతే, నేను చేసిన
పుణ్యం ఏమంత గొప్పదీకాదు...” అని
సనుగుతూ బదులుచెప్పాడు.

అప్పుడు సన్యాసి “నాయనా!—పుణ్యం
విషయంలో పేదా గొప్పా లేదు, కొంచెమూ
ఘనతా అనేది లేదు. సంశయించక చెప్పు”

అని ధైర్యంచెప్పి అతనిని ప్రోత్సహించాడు.
అప్పుడు సన్యాసి అనుమతిప్రకారం అతడు
కాటాలో కూర్చున్నాడు. “నీవుచేసిన పుణ్యం
ఏమిటి?” అని ప్రశ్నించాడు సన్యాసి. భగవా
నులు తనకు జ్ఞాపకంవచ్చిన సంగతి వెల్ల
డించేసరికి అక్కడ కూడివున్న జనులంతా
వకవక సవ్వారు.

సన్యాసి ఆ జనాన్ని మందలించి, కాటా
రెండవ సిట్టెలో యథాప్రకారం ధనం
వేయనారంభించాడు. వేశాడు. ఎంతో ధనం
సిట్టెలో వేశాడు. సుమారు బస్తాయెత్తు
తూగే నాణాలు పోశాడు. భగవానులు
కూర్చున్న సిట్టె లేవలేదు. అలా మరికొన్ని
బస్తాల నాణాలు పోశాడు. ఊహ. భగవా
నులు కూర్చున్న సిట్టె కొంచెంకూడా
కదలనలేదు!

ఇదిచూచి సన్యాసి నివ్వెరపోయాడు.
జనమంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు. భగవానులకు
ఇదేమీ అర్థంకాలేదు.

సన్యాసివద్ద ధనరాసులు తరిగిపోయినై.
ఆతడు వినయపూర్వకంగా భగవానులకు
సమస్కరించి, “మహానుభావా!—నీవు చేసు
కొన్న పుణ్యం చాలాగొప్పది. విలువలేనిది.
ఆ పుణ్యానికి సరిపడే ధనం ఇచ్చే సమర్థత

నాకులేదు. నన్ను మన్నించి, నాపద్ద మిగిలి
వున్న ధనమంతా పుచ్చుకొని, తృప్తిపడ
పలిసింది” అని ప్రార్థించాడు.

ఈమాటలు వినిగానే భగవాన్లు గభీమని
కాటానుండి లేచాడు. “యతీశ్వరా!—
నిజంగా నేనుచేసిన పుణ్యం అంత గొప్పదా?
అంత విలువకట్టటానికి విలువలేనిదా? ఐతే,
నా సుకృతాన్ని నేను తుచ్చమైన నానా
లకు అమ్ముకొను. ఎంతమాత్రమూ నేను
అమ్ముకొను. నీ ధనం నీదగ్గరనే పెట్టుకో.
దానిని, పుణ్యం అమ్ముకొనే మరెవ్వరికొస
మైనా కర్చుపెట్టుకో” అంటూ మరలి
పోయాడు.

అక్కడ వున్న గ్రీమంతులు, పుణ్యా
త్ములు మొదలైన వేలాది జనమంతా భగ
వానులు చేష్టకు ముక్కుమీద వేలేసు
కొన్నారు. పుణ్యాలు కొనటానికనిపచ్చిన
సన్యాసి అశ్చర్యానికి మేరలేకపోయింది.
అప్పుడు ఆయన భగవానుల్ని పిలిచి,

“భగవాన్! నీవు పుణ్యశీలుడవే కాదు.
మహాత్మాగివి. ఇప్పుడి సాటిలేని త్యాగం
చేయటంవల్ల నీవు చేసికొన్న సుకృతం
ద్విగుణీకృతమయింది. నీవు నాపద్ద ప్రతి
ఫలం తీసుకోకపోయినప్పటికీ, ఎప్పుడో
ఎక్కడో విరూపంగానో నీ సుకృతాలకు
తగిన ఫలం పొందెతిరాలి. ఇది దైవ
నిర్ణయం!” అనిచెప్పి, ఆ క్షణమందే ఆ
చోటనుండి మాయమయ్యాడు.

మరికొద్ది రోజులకల్లా భగవానులు
ఇంటికి చేరుకొన్నాడు. చేరుకోసరికి అతని
భార్య సకల ఐశ్వర్యాలతోనూ తుల
తూగుతూ, ఆనవాలు పట్టటానికైనా చిలు
లేకుండా వుంది!

అకస్మికమైన ఈ గొప్ప మార్పునకు
కారణమేమిటా అని విచారించగా, భగవా
నులు పెదతండ్రికి సంతతి లేక, తన అస్తి
అంతా పుట్టుపెద ఐన భగవానులకు
వ్రాసి యిచ్చాడని తెలింది.

SANKAR...

తేనెటీగలు ఎందుకు కుట్టుతాయి ?

తేనెటీగలు కొండితో కుట్టినప్పుడు మనకు చాలా బాధ కలుగుతుంది. తేనెటీగ కొండి అంటే ఒక సన్నని పదునైన ముల్లువంటి గొట్టం. కుట్టినప్పుడు తేనెటీగ దీనిలోనించి ఒకచుక్క విషపదార్థం పదులుతుంది.

పాటకపు తేనెటీగలు—అంటే తుట్టెలో పనిచేసేటటువంటి తేనెటీగలు మాత్రమే కుట్టుతాయి. కందిరీగల విషయంలోకూడా ఇదే చెప్పవచ్చు.

సాధారణంగా తేనెటీగలుకాని కందిరీగలుగాని ఒక్కసారిమాత్రమే కుట్టగలవు. ఎందువల్లనంటే, ములుకులాగా ఉన్నందున దాని కొండి కుట్టి త్వరగా

బయటకు తీయటానికి. పిలువడదు. బయటకు తీసికొనకముందే, కుట్టబడిన మనిషి ఉలిక్కిపడి చెతితో ఆ పురుగును దూరంగా కొట్టివేస్తాడు.

ఇందువల్ల, కొండి బయటకు లాక్కొవటానికి దానికి వ్యవధి ఉండదు. అది విరిగిపోతుంది. కొండి గలిగిన పురుగు గాయపడి చనిపోతుంది.

కొండి బయటికి లాగుకొనే వ్యవధి ఉంటే తేనెటీగలూ కందిరీగలూకూడా మాటమాటకీ కుట్టగలవు.

ఒకానొకప్పుడు ఈ పురుగుల కొండిలు వాటికి ఇలా కుట్టటానికి పనికి వచ్చేదికావు. అప్పు డవి అండకొేశానికి సంబంధించిన అవయవాలుగా ఉండేవి. తరువాత క్రమంగా అవి ఇలా విషపు ములుకులుగా మారిపోయినై.

ఐనా ఇప్పటికీ, కొన్ని తేనెటీగల కొండిలు కుట్టటానికి పనికిరావు. కనబడ్డ ప్రతివారిమీదా తేనెటీగలు దాడి చేయవు. వాటిని రెచ్చగొట్టినప్పుడుమాత్రమే అవి పెచ్చరిల్లుతాయి.

వాటి కొండిలు ఆత్మరక్షణ చేసుకోవటానికి ఉపయోగపడతాయి.

అట్ట చి వ రి బొ మ్మ

వైశాఖపూర్ణిమ బుద్ధభగవానుడు అవతరించిన పుణ్యదినం. ఆ రోజు గొప్ప పర్వంగా ఎంచబడుతూవుంది. బుద్ధుడు పుట్టించి మనదేశంలో. ఐనా, బౌద్ధ మతం ఇతరదేశాలలోనే ఎక్కువగా ప్రచారంలో వుంటున్నది. బౌద్ధమతాన్ని అవలంబించిన దేశాలలో ఒకటి చీనాదేశం. అది మనకు చేరువనే వున్నది.

చీనాదేశం చాలా పెద్దది. అతి ప్రాచీనమైందిన్నీ. ప్రపంచంలో అనేక దేశాలు తిన తిండి, కట్ట గుడ్డా ఏరుగని ఆదికాలంలోనే 'బ్రహ్మాండమైనటువంటి చీనా గోడ' (డి గ్రేట్ వాల్ ఆఫ్ చైనా)ను నిర్మించుకొని, రక్షణ చేసుకొన్న నవనాగరికదేశం. ఈ నిర్మాణం ప్రపంచపు విడువితలలో ఒకటైవుంది.

చీనాదేశాన్ని మరువలేము. మన నిత్యవాడుకకు పంచదారను, దీపావళి పండగకు సీమటపాకాయలు పంపేది చైనావారు. చిత్రమైన బాణాసంచాకు చీనా పెట్టించి పేరు. శిల్పాలతో వెలిగే చీనాపాత్రలూ, కాగితపు పువ్వులూ పేరుపొందినై. గారడీవిద్యలో చైనయులు గట్టివారు. పట్టుపరిశ్రమకూడా చీనావారి సొమ్మే.

ఆ దేశంలో 'కార్మోరెంట్' అనే ఒకరకం నీటికాకి వున్నది. అది చేపలను పట్టెస్తుంది. చీనావారు దాని గొంతుకకు ఒకవిధమైన 'రింగు' అమరుస్తారు. అందువల్ల అది చేపలను పట్టేటటువంటివాని, మింగుదామంటే వీలుకాదు.

చీనాదేశీయులు దబ్బుపండువంటి పచ్చటి శరీరచ్ఛాయ కలవారు. వారికి సామాన్యంగా చిట్టిచిట్టి పాదాలూ, ఎలుకతోకలవంటి జటలూ వుంటై. వారు కష్ట జీవులు. అణకువతో మనులుకొంటారు. వృద్ధులపట్ల భక్తిచూపుతారు. పాదు పరులు. చావుకు వెరవని ధైర్యవంతులు. పరిస్థితులకు అమరిపోయే నేర్పరులు.

మన దేశంలోలాగానే అక్కడ జనాభా హెచ్చు. అందుకనే వారు కాలవల పైన పడవలనే ఇండ్లుగా చేసికొని, వాటిపైనే యావజ్జీవితమూ గడుపుతారు.

చీనాభాష చిన్నచిన్న పదాలతో కూర్చబడివుంటుంది. ఒక్కొక్క పదం ఒక్కొక్క భావాన్ని తెలుపుతుంది. కాగితము, ముద్రణయంత్రం, తుపాకిమందు, నావికులకు దిక్సూచియంత్రం—ఇవన్నీ మొట్టమొదట కనిపెట్టింది చీనావారే. అటువంటి చీనాదేశంలో జన్మించినవాడే ఈ నెల మీరు అట్టచివర చూచే ముసలమ్మ ఒడిలో కూర్చొనివున్న చిన్నారి బాలుడు.

ఒంటిగీత బొమ్మ

లైపుచిత్రాలు పంపినవారు :

నెమిలిబొమ్మ : హెచ్. ఎస్. రవికుమార్,
హనన్ (మైసూరు)

తాజ్ మహలు : వి. మార్కండేయరావు,
విజయనగరం

గమనిక

క్రిందటినెల చందమామ సంపాదకీయం చదివిన పాఠకులు కృషిచేసి అనేక ప్రాంతాలనుండి చక్కటి లైపు బొమ్మలను ఉత్సాహంతో పంపిస్తున్నారు. ఇది సంతోషించతగిన విషయం. లైపుబొమ్మలను పంపించే చిత్రకారులు రంగుసీరాలు గాక బొమ్మలను సల్లరీబ్బను ఉపయోగించి చిత్రీకరిస్తే ప్రచురణకు ఎక్కువ అనుకూలంగా వుంటుంది.

ఫోటోవ్యాఖ్యల ఫోటో

::

బహుమానం రూ. 10 లు

1953 సెప్టెంబరునెల సంచికలో ప్రకటింపబడే ఫోటోలకు సమూహాలు

★ పై ఫోటోలకు సరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాట లోగానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ కావాలి. రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి.

★ జూలై 10-వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. తరువాత చేరే వ్యాఖ్యలు ఎంత మాత్రమూ పరిశీలించబడవు.

★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా వున్న సెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రూ. 10/-లు బహుమానం.

★ వ్యాఖ్యలు రెండూ ఒకపాస్తుకార్థమైనవైనా, ఈ ఆదేశముకు పంపాలి:—చందమామ ఫోటో వ్యాఖ్యల ఫోటో, మద్రాసు-26.

ఆ గ స్టు నె ల చ న ద మా మ లో

ప్రచురింపబడే ఫోటోలకుగాను, ఈ దిగువ ఉత్తమవ్యాఖ్యలకు బహుమతి యివ్వడమైనది. మొదటి ఫోటో: 'ఇంటికి అండ' | రెండవ ఫోటో: 'దేశానికి జెండా'

పంపినవారు: జి. సుబ్బరామమ్మ - బందరు

బహుమతిపొందిన ఈ వ్యాఖ్యలు, పంపినవారి పేరుతోనూ సెప్టెంబరునెలలో ప్రచురిస్తాము. బహుమతిమొత్తం రూ. 10/- సెప్టెంబరుసంచిక వెలువడిన వెంటనే పంపబడుతుంది.

వస్తూంది!

విజయ వారి

చంద్రహారం

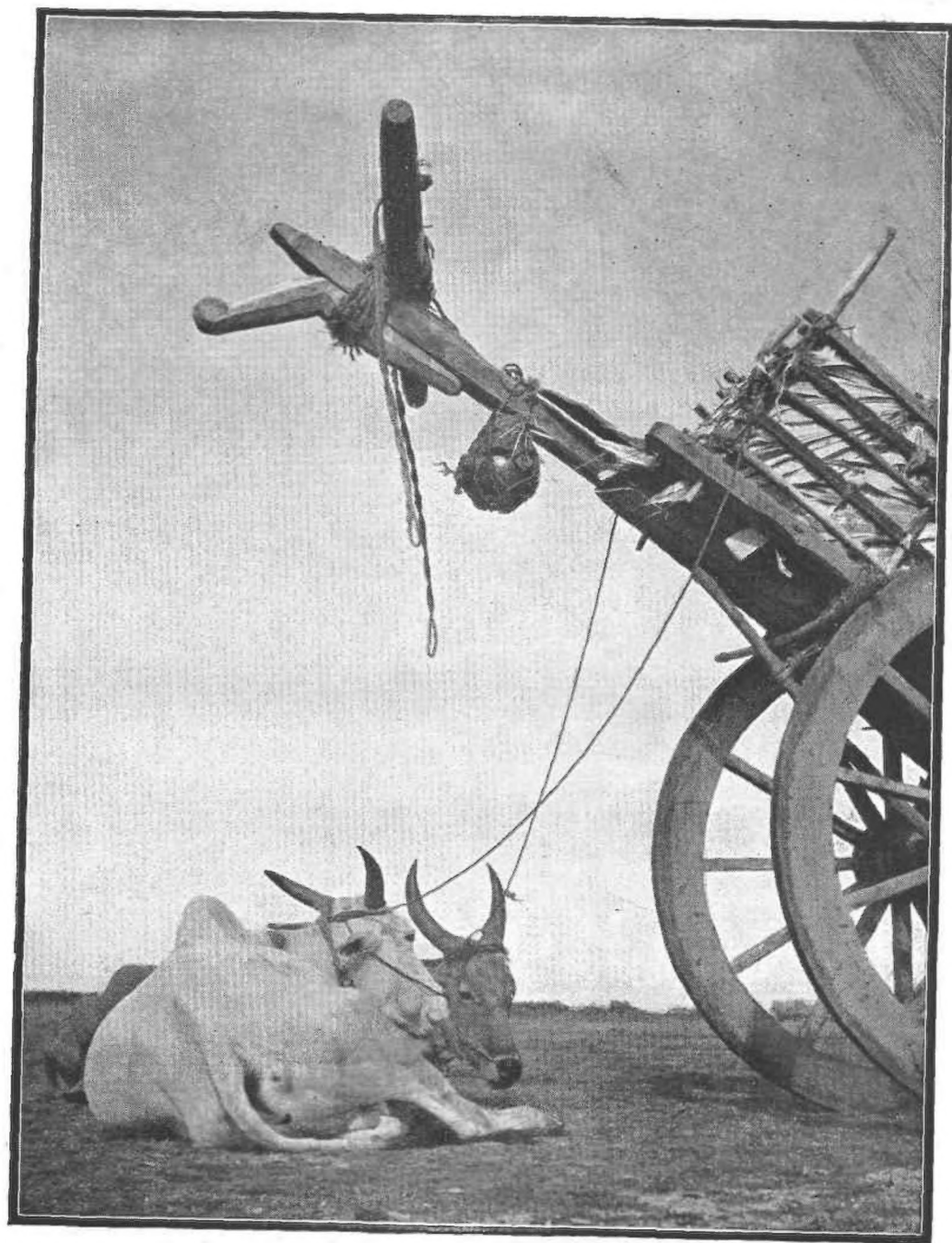
అదైరెక్టర్
కె.కామేశ్వరరావు
బి.ఎ.

నిర్మాతలు... నాగిరెడ్డి & చక్రపాణి

N4

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

'రెస్టు'

పంపినవారు :
బి. పి. విశ్వకుమార్ - చాల్లెరు

పసిమొగ్గ - పండుకాకు